

Quỳnh Dao

HOA THẠCH LỰU

Thông tin về ebook

Hoa Thạch Lựu

Tác giả: Quỳnh Dao

Thể loại: Tiểu Thuyết

Thư viện online isach.info

Định dạng ebook PDF-A5

Ngày xuất bản: 28-August-2015

Tổng số 60 trang

Click vào đây để đọc online

CHƯƠNG 1

Nàng sinh sau tết Đoan ngo ba ngày. Đó là lúc “Tháng Năm hoa thạch lựu hồng như lửa”. Thuyền của gánh hát nhà họ Thạch đậu bên bến đã được mấy ngày, nàng được sinh ra trên thuyền. Sau lúc nàng chào đời, mẹ nàng vén tấm màn bên mạn thuyền nhìn ra ngoài, thấy hoa thạch lựu đỏ rực hai bờ như lửa và bông bành như sương dăng mây giăng. Thế là mẹ nàng nói với bố nàng là Thạch Quang Tổ:

- Con gái mình sinh đúng mùa hoa lựu nở, nên đặt tên nó là Lựu.

Đấy chính là nguồn gốc của cái tên Thạch Lựu.

Ngày từ lúc sinh ra, nàng đã nhập vào kiếp giang hồ. Nàng được đẻ trên thuyền và cũng lớn ở trên thuyền. Được ba tuổi, mẹ nàng qua đời, từ đó nàng không còn được nuôi dưỡng bởi sự dịu dàng của tình mẫu tử. Trên nàng còn ba anh trai, tên là Thạch Long, Thạch Hồ, Thạch Báo và tên thế nào thì tính khí như thế, cứ như rồng như báo cả lượt. Nàng được lớn lên trong bàn tay chăm sóc của đám đàn ông, ngoài bà vú già ra, nàng không gần gũi với bất cứ người phụ nữ nào. Vì thế mà nàng ưa mạnh mẽ, thích kiêu căng, hào phóng, nghĩa là tính tình giống hết con trai.

Gái giang hồ không thể được cưng chiều, bốn tuổi, nàng đã phải tập hát, năm tuổi, phải luyện kiếm, sáu tuổi, phải luyện quyền, bảy tuổi, đã biểu diễn một mình trước mặt bố và ba

anh trai. Nàng thường mặc áo màu đỏ, dưới là quần bằng vải đoạn đỏ thêu hoa, ngang lưng thắt khăn the màu hồng thủy, ngoài mặc áo khoác có mũ trùm đầu màu hồng nhạt được thêu những bông hoa thạch lựu đỏ rực, xung quanh viền裳裳 tên trắng, đầu trùm khăn đỏ, chân đi hài đỏ. Từ đầu đến chân đều đỏ, lại thêm đôi mắt long lanh như nhước hồ thu, khuôn mặt sáng như trăng rằm, chẳng khác đoá hoa thạch lựu tươi tắn, mỹ miều. Chả trách ngay từ lúc nhỏ, nàng đã trở thành trụ cột của gánh hát nhà họ Thạch, đi đến đâu cũng tiếng tăm lừng lẫy, ông bố và ba người anh đều trở thành diễn viên phụ của nàng.

Lúc mười sáu tuổi, nàng đã tu luyện được nhiều tài, giỏi ca, hay vũ, đặc biệt có sở trường về kiếm thuật, một khi nàng múa kiếm thì đến gió cũng chẳng lọt được vào. Nàng có lợi thế là nhỏ nhắn, nhẹ nhàng, mọi cử động đều linh hoạt uyển chuyển, ba người anh trai đều không phải là đối thủ của nàng. Thuyền của gánh hát nhà họ Thạch giống mọi chiếc thuyền ra vào các bến, họ đi dọc các sông, đến mỗi trạm đều đậu thuyền lại. Bất kể đó là thành phố hay thị trấn, họ đều ở lại biểu diễn vài ngày, nếu kiếm ăn được, họ sẽ ở thêm vài ngày nữa, nếu không, họ sẽ đi sớm, nói chung là không nhất định. Đây chỉ là gánh hát gia đình, quy mô không lớn, lấy mãi võ làm chính. Thạch Long nổi tiếng về nội lực, Thạch Hồ có sở trường về quyền thuật, Thạch Báo có biệt tài về đao pháp. Ông Thạch Quang Tổ thì lại không chịu xuất đầu lộ diện, nhưng bất luận về đao kiếm hay quyền cước, ông đều là cao thủ. Nghe nói hồi trẻ, ông từng hùng bá một thời, qua tuổi trung niên bỗng nhiên rút về, mang ba con trai, một con gái đi lang bạt khắp nơi kiếm ăn độ nhật. Hiện giờ ông đã trở nên già cả, chỉ chăm chú dạy con trai, con gái tập tành, còn mình thì nuôi khí, mỗi lần biểu diễn, ông đều xuất hiện với

vai trò của người dạy thú, song ai ai cũng biết ông đã đổ bao công sức vào tiết mục này. Ngoài việc mãi võ, họ còn cho khi làm trò và hát xướng, nhẩy múa; điệu múa trống của Thạch Lựu rất nổi tiếng, nàng có thể vừa đánh trống vừa hát, lại còn biết tức cảnh đặt lời tại chỗ, lúc cao hứng, nàng còn cầm tay hai đùi hai trống, giơ lên đập xuống, thoát tả thoát hữu, hoặc quay tít trên tay, làm cho người xem hoa cả mắt. Ngoài ra, họ còn trình diễn những tiết mục xiếc địa phương như các trò ảo thuật hoặc nhào lộn. Vì thế có thể coi “gánh hát nhà họ Thạch” như một đoàn “tạp kỹ” quy mô nhỏ.

Suốt mười mấy năm ròng, gánh hát nhà họ Thạch đã đặt chân tới nhiều vùng Nam Bắc.

Suốt mười mấy năm, Thạch Lựu từ một em bé đã trở thành một cô gái trưởng thành.

Chuyện này xảy ra vào lúc nàng Thạch Lựu mười bảy tuổi.

oOo

Mùa thu năm ấy, gánh hát nhà họ Thạch đến trấn Đông Vân.

Trấn Đông Vân là một bến cảng tương đối lớn, là nơi người buôn kẻ bán và xe bò xe ngựa kéo về nườm nượp. Đến nơi, gánh hát nhà họ Thạch chọn ngay mảnh đất ruộng trước cửa chùa Phổ Độ, dựng sân khấu lên và bắt đầu biểu diễn.

Tiểu đồ đệ Toàn và Giang đã đánh trống khua chiêng kéo về được một số lượng lớn người xem. Chưa đến giờ biểu diễn mà trước khán đài đã đông đặc khán giả, không còn chỗ len chân. Đông người xem thật là đáng mừng, anh em nhà họ Thạch trở hết tài nghệ. Thạch Long đứng trên sân khấu công khai thách đố vật tay và liên tiếp vật ngã mấy người. Thạch

Hồ múa mấy bài quyền, Thạch Bảo đi mấy bài đại đao rồi sau đó hai anh em lại đấu vật trên khán đài. Thạch Long hứng chí bê cả cái lư hương rất nặng bằng đồng giờ cao lên, khiến khán giả vỗ tay nồng nhiệt. Sau đó, Thạch Lựu xuất hiện trên sân khấu.

Toàn thân nàng là một màu đỏ, nàng mặc áo khoác đỏ có mũ trùm đầu thêu đầy hoa thạch lựu. Nàng đứng giữa sân khấu, đầu tiên im lặng nhìn bao quát phía dưới, hai mắt long lanh rực sáng như có thần, làm cho khán giả bên dưới tự nhiên hào hứng hẳn. Nàng thu ánh mắt về trong giây lát, vái một cái rất điệu và cất giọng trong trẻo như chuông ngân:

- Tiểu nữ Thạch Lựu xin cúi chào các vị.

Vừa dứt lời, chỉ thấy nàng nhẹ nhàng xoay người một cái, trong nháy mắt, cái áo khoác đã được cởi ra và bay thẳng vào phía sau hậu đài. Lồ lộ trong bộ y phục đỏ, nai nịt gọn gàng với chiếc khăn đỏ thắt ngang lưng, trông nàng càng thon thả gọn gàng. Lại thoát một cái, không hiểu sao trong tay nàng đã có hai thanh trường kiếm sáng loáng. Trong tư thế đứng, hai thanh kiếm bắt chéo trước ngực, nàng lại cúi chào lần nữa rồi vung kiếm lên. Động tác của nàng chuyển từ chậm đến nhanh, rồi từ nhanh đến gấp gáp, dần dần đường kiếm bay vun vút, chỉ còn nhìn thấy hai luồng hào quang vây quanh một cái bóng đỏ chuyển dịch thoăn thoắt trên sân khấu, đến nỗi không còn nhận ra đâu là người, đâu là kiếm, mà chỉ còn là hai vòng sáng với tâm điểm ở giữa là một khối mây hồng rực rỡ. Người xem sò dãn, ngây dại, chờ cho đến lúc Thạch Lựu nhẹ nhàng thu kiếm đứng lại và cúi chào rất điệu, họ mới trầm trồ tán tụng, mới vỗ tay ào ào, mới gào thét như điên dại đòi diễn lại. Thạch Quang Tổ đưa con khỉ ra sân khấu, nó đội mũ, mặc long bào xanh, lưng thắt khăn lĩnh

trắng, hai tay chắp trước ngực, dáng vẻ giống hệt chàng thư sinh nghèo túng, nó vừa xuất hiện trên sân khấu, mọi người đã cười ồ lên. Tiểu đệ Toàn và Giang tay cầm khay, bắt đầu luồn lách giữa đám khán giả thu tiền thưởng.

Trong suốt buổi diễn, khán giả đều hưởng ứng nồng nhiệt, kẻ cười, người thét, kẻ vỗ tay, người hò reo tán thưởng... Duy có một chàng trai đứng ở góc đông bắc bãi, chỉ lặng lẽ đứng xem, nhưng lại dồn mọi sự chú ý vào từng động tác của Thạch Lựu. Vừa rút khỏi sân khấu thì Thạch Bảo đã nói khẽ vào tai nàng:

- Em có để ý đến anh chàng đứng ở góc đông bắc sân diễn kia không?

Thạch Lựu nhìn ngay về phía ấy, nàng thấy một chàng trai đứng cách khán giả một đoạn, mình mặc áo dài đoạn xanh, đơn độc một mình dưới mái chùa. Vì khoảng cách quá xa, nhìn không rõ mặt. Thạch Lựu không hiểu nên hỏi lại anh:

- Thì sao cớ Có gì lạ đâu nào?

- Anh cũng chẳng rõ, chỉ thấy anh ta có vẻ kỳ cục.

- Có gì mà kỳ cục, chỉ là một thư sinh thôi, chúng ta cũng là dân giang hồ, kẻ kỳ cục nào chả từng gặp? Thấy một chàng thư sinh cũng cho là lạ à?

Thạch Lựu chưa dứt lời thì Giang đã hớn hờ chạy lại, giơ cái khay đựng tiền thưởng lên, nói với Thạch Lựu:

- Thạch cô nương, cô thấy có lạ không nhé! Một khán giả thưởng cho cả cục bạc nặng ba lạng! Mạ lại còn bảo là chỉ thưởng riêng cho cô nương thôi.

- Thật ư? - Thạch Lựu liếc nhìn vào khay Quả thật giữa đồng bạc đã được đập thành tiền, cục bạc nén kia nổi bật hẳn lên. - Người thưởng bạc ấy như thế nào?

- Cô nương nhìn kia, chín là cậu khán giả đứng ở góc đông bắc sân diễn đấy.

Thạch Lựu hơi ngó người ra, nàng lại ngược mắt nhìn về phía đông bắc, song người kia không biết đã bỏ đi từ lúc nào. Giang nhún vai, vẻ hồ nghi:

-Ồ, lạ thật, chỉ loáng một cái đã biến đâu mất rồi.

- Thôi được, mau thu tiền cất đi. - Thạch Lựu cất giọng quở trách. - Đừng có làm ra vẻ lạ lẫm như vậy, đâu có phải cả đời chưa nhìn thấy bạc nén bao giờ.

Giang cất tiền đi. Thạch Lựu cũng quay sang chuẩn bị cho tiết mục múa trống. Sự việc vừa rồi không để lại ấn tượng sâu sắc nào trong đầu nàng; người khán giả ấy thích tài nghệ của nàng nên thưởng hậu, chuyện ấy đối với nàng chẳng có gì lạ lẫm. Nhưng sang ngày thứ hai, lúc nàng xuất hiện trên sân khấu, Thạch Báo lại nói nhỏ vào tai nàng:

- Chú ý phía đông bắc, anh chàng hôm qua lại đến.

Thạch Lựu chau mày nhìn sang hướng ấy, chàng trai hôm qua không đứng một mình mà bên cạnh còn có một ông già râu xồm, mặc đồ đen, dựa người vào cột chùa, lẳng lặng nhìn về phía nàng. Thạch Lựu khoác áo ngoài vào, không để cho chàng trai kia ám ảnh mình, nàng nhảy lên sân khấu và trình diễn kiếm pháp của nàng. Khi biểu diễn xong, nàng được biết chàng trai kia lại thưởng cho mình cục bạc nén, rồi cùng với ông già râu xồm rời khỏi sân diễn.

Sang ngày thứ ba, khi chàng trai kia lại xuất hiện, bên cạnh chàng không chỉ có thêm ông già rậm râu mà còn có một cô gái chừng mười bảy mười tám tuổi, tuy khoảng cách rất xa, nhưng cô gái đã làm cho Thạch Lựu giật mình. Sống kiếp giang hồ, thấy nhiều biết rộng, gặp gỡ với đủ hạng người, tuy cô gái ấy mặc chiếc áo màu ngó sen bình thường và cái váy lĩnh trắng gấp nếp, nhưng chân dài vai rộng, đứng ngay như khối ngọc, trông dáng đứng ấy chẳng khác nào tán cây trước gió vừa ung dung và thanh nhã. Thạch Báo đứng tựa vào cột sân khấu, hỏi:

- Em trông bọn người kia lai lịch thế nào?
- Để ý làm gì hở anh? - Thạch Lựu bấu môi. - Thấy lạ mà không lạ, trong cái lạ có cái thường! Kệ xác họ.
- Toán người ấy đang hướng về phía chúng ta, em thấy chưa?
- Cũng thiện chí thôi, chẳng có gì đáng nói. - Thạch Lựu chỉnh đốn lại y phục. - Nếu có ác ý thì mời họ ném thử đòn hiểm của chúng ta.
- Cô gái kia trông đẹp ra phết đấy chứ.
- À, anh ba ơi, dám để ý đến con gái nhà người ta đấy hả! Thế thì anh hãy trở hết tài nghệ ra cho người ta xem đi!
- Em đừng hàm hồ!

Nói xong, Thạch Báo nhảy lên sân khấu. Không hiểu vì cô gái ấy hay vì nguyên cớ gì khác mà buổi trình diễn đao thuật của chàng hôm nay thật xuất sắc, được mọi người vỗ tay như sấm, ngay cả Thạch Lựu cũng phải gật gù khâm phục.

Hôm ấy sau khi Thạch Lựu trình diễn xong, Giang lại bê khay

bạc hót hải chạy đến, vừa thở vừa khoe:

- Thạch cô nương, thế này thì ghê thật!
- Sao cơ, lại một cục bạc nén nữa chứ gì?
- Không phải cục mà là cả một thỏi.

Thạch Lựu giật mình, nhìn vào khay đựng tiền, thật rồi! Giữa khay là một thỏi bạc, ước chừng trên dưới mười lạng. Nét mặt nàng bỗng dựng biến sắc, hai hàng lông mày nhướn cao.

- Người này định làm gì thế nhỉ? Hết thưởng bạc cục lại thưởng bạc thỏi, định khoe của với chúng ta hay sao? Anh ta muốn xem tài nghệ hay muốn mua gánh hát nhà này? Em mang thỏi bạc trả ngay cho người ta đi.

- Ôi, Thạch cô nương, thỏi bạc này có phải của nah chàng hôm qua đâu, mà của người khác kia.

- Của ai?

- Cô nương nhìn về phía kia kìa, cái ông mang theo năm sáu người hầu ấy. Đấy, ông ấy đang nhìn cô nương đó.

Thạch Lựu nhìn theo tay Giang, và bắt gặp ngay ánh mắt của một người đàn ông chừng ba mươi tuổi có dự Ông ta cao to lực lưỡng, vai hồ eo hùm, lông mày rậm, mắt loang loáng như thúc bách người nhìn, mang theo bảy tám gia đình vừa to vừa cao lớn. Khi chạm phải ánh mắt của Thạch Lựu, ông ta khẽ mỉm cười, làm cho nàng tự dựng nổi giận. Cười gì? Tưởng cho một thỏi bạc là ghê gớm lắm hở? Nàng tức giận trợn mắt với ông ta Khi cúi mặt xuống, nàng nói khẽ với Giang:

- Hãy lặng lẽ hỏi dò xem ông ta là ai.

Giang đi một lát thì trở về, cậu ta thì thầm, có vẻ bí mật:

- Thử đoán xem, Thạch cô nương, ông ta là con trấn đất ở vùng này đấy! Họ gọi ông ta là Hắc Sát Tinh Hùng đại diệt, bản lĩnh rất cao cường, mọi người trong trấn Đông Vân này đều sợ một phép, tôi thấy chúng ta sắp lòi thôi to rồi.

- Người nào phẩn ấy, có gì mà lòi thôi? - Thạch Lựu uốn thẳng lưng lên. - Có nhiều tiền thì ông ta cứ việc thưởng.

Tối đến, tính tiền kiếm được, quả thấy kha khá. Người xem mỗi ngày một đông, anh em nhà họ Thạch ai cũng mừng. Nhưng sau bữa ăn, ông Thạch Quang Tổ gọi các con vào và cất giọng trầm trầm nghiêm nghị:

- Các con thu dọn đồ đạc xuống thuyền đi, sáng sớm mai chúng ta phải rời khỏi đây.

- Sao thế bố? - Thạch Long gắt gỏng hỏi. - Mấy tháng nay, chúng ta kiếm được không bằng ba ngày vừa qua, xem ra ở trấn Đông Vân này nử atháng hoặc một tháng cũng không có vấn đề gì. Đang lúc ngon lành sao lại bỏ đi?

- Chúng ta không đi không được. - Ông bố nghiêng răn, cau mày. - Các con đừng tranh cãi với bố nữa, hãy thu dọn xuống thuyền thôi.

- Bố, con biết rồi, có phải bố sợ Hắc Sát Tinh không? - Thạch Lựu uốn ngực hỏi. - Chúng ta đâu có trêu chọc ông ta, bố bảo ông ta dám làm gì mình nào?

- Bố, cái ông Hắc Sát Tinh ấy không thể không cho chúng ta trình diễn! Thạch Hổ cũng trợn mắt lên - Bố đừng sợ, có chúng con đây, nếu ông ta gây chuyện lòi thôi, chỉ riêng mấy

anh em con cũng đủ trị Ông ta rồi.

Nhìn khắp lượt mấy đứa con bên cạnh mình, ông bố trầm ngâm giây lát rồi thở dài:

- Điều bố sợ không phải là Hắc Sát Tinh.

- Vậy thì bố sợ cái gì? - Thạch Báo hỏi vặn.

- Bố không sợ gì cả. – Ông Thạch Quang Tổ gục mặt xuống, vẻ buồn bã và đầy lo ngại. - Trấn Đông Vân là một cảng lớn, hùm beo rồn rần đều có cả. Các con ơi, các con là bê nghé mới sinh chưa biết sợ hổ, tưởng có chút võ nghệ là ghê gớm lắm rồi. Thực ra, những thứ các con học được cũng chỉ có thể mang ra trình diễn là cùng, trước con mắt người trong nghề, chưa là gì hết. Bố nghĩ biện pháp khôn ngoan nhất là chúng ta nên sớm rời khỏi nơi này, bố nghĩ ngại rằng nếu chúng ta ở lại thì sớm muộn cũng sinh chuyện.

- Bố ơi, - Thạch Lựu bước đến bên bố, ngược mặt lên nhìn bố cười lấy lòng. - Bố mệt quá đấy mà. Bố từ mai bố ở dưới thuyền đừng lên diễn nữa, cứ để mặc chúng con. Bố cần nghỉ ngơi vài ngày, đừng sợ Hắc Sát Tinh với Bạch Võ Thường. Con nói để bố rõ, ông ta chẳng làm gì được chúng con đâu.

Ông bố nhìn con gái, trầm ngâm giây lát rồi buồn bã gật đầu:

- Thạch Lựu, con tưởng bố già rồi nên sợ việc ư?

- Không phải đâu bố ơi! - Thạch Lựu ngán ngấm dậm chân. – Con chỉ muốn nói là chúng ta không có lý gì đang lúc kiếm ăn được lại bỏ đi. Mặc Trấn Đông Vân này có hổ chơ long phục hay thần nằm quỷ ẩn, Thạch Lựu cũng không sợ kẻ nào hết...

Thạch Lựu chưa kịp nói dứt lời thì đồ đệ Toàn đã từ bên

ngoài chạy xộc vào. Vừa thở hổn hển, vừa run lập cập, cậu ta nói với ông Thạch Quang Tổ:

- Thưa ông, có một gánh hát tên là Vạn gia gì đấy đang dựng sân khấu trên bãi diễn, họ làm suốt đêm và còn cho người đi khắp nơi nói là sẽ đọ sức với gánh hát Thạch Gia.

Ông bố tái mặt, đứng ngay dậy, mặt sù hấn xuống:

- Quả nói có sai đâu!

- Ha ha, đọ sức với chúng ta à? - Thạch Lựu nhướn mày, trợn mắt, giậm chân bình bịch. - Họ không ngán à! Cũng chẳng dò hỏi xem hánh hát nhà họ Thạch chúng ta có dễ bắt nạt không đã chứ.

- Bố ơi! - Thạch Long cũng chồm dậy. - Người ta đã công khai tuyên chiến với chúng ta, bố lại bỏ đi để giới giang hồ cười chúng ta vừa lâm trận đã trốn chạy ư?

Ông Thạch Quang Tổ đứng ngây ra, sắc mặt xanh như thép, đầu óc như đông kết lại. Mãi sau ông mới cất giọng trầm nặng, nhưng nghiêm túc:

- Thế này, dù có đi cũng không đi nổi nữa. Các con hãy chuẩn bị sẵn sàng nghênh chiến! Bố nói cho các con biết, Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai (kẻ đến là kẻ không lương thiện, kẻ lương thiện thì không đến), đối thủ không phải là người xoàng, các con không được kiêu căng, phải hết sức thận trọng!

CHƯƠNG 2

Sân khấu của gánh hát nhà họ Vạn dựng ngay trên khoảnh đất vuông vắn, rộng gấp đôi diện tích của gánh hát nhà họ Thạch. Xung quanh sân khấu treo đầy linh the gấm đoạn, giữa sân khấu dựng một cái biển to, bên trên là hàng chữ lớn Vạn Gia Ban. Bên cạnh sân khấu còn có một tấm biển đề “Song kiếm tiểu hiệp Vạn Niên Thanh xin hầu giáo tại chỗ”. Bên cạnh hàng chữ lớn này còn có hai hàng chữ nhỏ ghi rõ: “Bất kể nam phụ lão ấu, nếu ai thắng được Song Kiếm tiểu hiệp Vạn Niên Thanh sẽ được thưởng hai mươi lạng bạc”.

Hai mươi lạng bạc đâu phải là nhỏ, số tiền ấy đủ để mua đất lập nghiệp. Cái gánh hát Vạn gia này thanh thế có vẻ không nhỏ, nghiêm nhiên dám bày trò chơi trội. Loán cái người xem ùn ùn kéo đến kín đặc cả đường, gánh hát Vạn gia lại thuê cả mấy tay trống chiêng, tiến gõ om sòm rộn rã, càng níu chân người đi đường đứng lại xem. Bởi vậy sân khấu của gánh hát Vạn gia mới dựng được ngày đầu, thì sân diễn của họ đã chật ních, còn bãi diễn trước cửa chùa Phổ Độ thì chỉ có vài ba chú mèo con lảng vảng.

Thạch Lựu ùng ùng nổi giận, sau bữa cơm trưa liền trưng ngay lên sân khấu tờ cáo thị “Nghỉ một ngày”. Nàng cùng ba anh xông thẳng đến chỗ gánh hát Vạn gia. Ông Thạch Quang Tổ đã đến đấy từ trước, lẫn trong đám người xem, chỉ lẳng lặng đứng nhìn. Thạch Lựu chui vào giữa đám đông, ngược mắt nhìn lên sân khấu và bất giác giật mình kêu lên một tiếng:

- Hoá ra là anh ta.

Trên sân khấu, một chàng trai đang cầm kiếm đấu với một ông già. Rõ ràng vì tham hai mươi lạng bạc thưởng, ông già mới nhảy lên sân khấu ứng chiến, nhìn kiếm pháp thấy ngay ông mới học được vài ba đường, người trong nghề chỉ cần liếc qua cũng biết còn lâu ông mới là đối thủ của chàng trai kia. Sở dĩ chàng trai chưa đánh bại ngay, chẳng qua vì muốn kéo dài thời gian cho ông già đỡ mất thể diện, và để khán giả xem cho sướng mắt mà thôi. Người làm cho Thạch Lựu giật mình thốt lên không phải là ông già mà là anh chàng có tên Vạn Niên Thanh kia.

Hóa ra Vạn Niên Thanh chính là chàng trai đứng xem ba ngày liền ở góc đông bắc sân diễn. Thoạt đầu, anh ta tỏ ra hào phóng, không giống kẻ giang hồ mà giống những đại công tử. Lúc này, chàng ta nai nịt gọn gàng, từ đầu đến chân là một màu xanh lục: áo màu lục, quần màu lục, thắt lưng cũng màu lục nhạt. Tay cầm hai thanh trường kiếm, cùng một loại với hai thanh của Thạch Lựu, dáng điệu ung dung, nhà nhà. Ông già múa may loạn xạ, mồ hôi đầm đìa lưng áo. Sau đó, qua mấy đường chém đõ, Vạn Niên Thanh cảm thấy thời cơ đã đến liền vịn tay một cái, mũi kiếm sượt qua bên thắt lưng ông già, cái khăn buộc lưng của ông rơi tọt ngay xuống. Ông già nhảy ra khỏi vòng tròn gặp người cúi chào Vạn Niên Thanh, mặt đầy bẽn lẽn. Vạn Niên Thanh thu kiếm, chàng cũng cúi người chào lại, mặt mày rạng rỡ, nhưng không đỏ mà cũng không thờ hớn hển. Sau khi ông già rời khỏi sân khấu, chàng nắm hai tay đứng tại chỗ, lưng cao và thẳng, hai hàng lông mày như hai lưỡi kiếm, hai mắt long lanh như hai ngôi sao, thần thái hào sảng, phong độ khác thường.

- Còn vị nào bằng lòng lên đây chỉ giáo tại hạ vài chiêu không?

Thạch Lựu đặt tay lên chuôi trườn kiếm gài trong áo khoác, đang định nhảy lên sân khấu thì bị kéo ngay lại. Nàng quay đầu nhìn, hoá ra anh ba Thạch Báo.

- Em khoan hãy lên, chờ xem mấy đường nữa đã, người ta nghiên cứu kiếm pháp của em ba ngày liền cơ mà! Anh không nói chơi đâu, Thạch Lựu, không biết anh chàng này lai lịch thế nào mà như cố ý chọc tức chúng ta ấy. Em mặc màu đỏ, anh ta mặc màu lục, em tên là Thạch Lựu, anh ta tên Vạn Niên Thanh, em múa kiếm, anh ta cũng múa kiếm. Chỉ sợ anh ta cố ý như em lên đấu thôi.

Thạch Hồ tiếp lời ngay:

- Vả lại, em nhìn kỹ kiếm pháp của anh ta mà xem, rất giống kiếm pháp của nhà mình.

- Mặc anh ta như hay không như, - Thạch Lựu chau mày, nghiêng răng nghiêng lợi, nói. - Hôm nay em không đấu với anh ta không được. Em không tin là em thua anh ta. Nếu không làm cho anh ta bái phục, thì sau này sống kiếp giang hồ, em sẽ không đặt chân lên các bến cảng nữa.

- Đừng có to tiếng. - Thạch Long hàm hàm mắng. - Bố đã nói rồi, Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai, đường kiếm của anh chàng này quả có lạ đấy.

- Anh cả, đừng đề cao người ta và hạ thấp uy phong nhà mình. - Thạch Lựu tức tối quát to và lại muốn nhảy lên sân khấu. Nhưng lúc này một ông trung niên đã lên trước mặt rồi. Nàng đành nín nhịn đứng xem. Người trung niên này

giỏi hơn ông già lúc này nhiều. Trận đấu bắt đầu được một lúc đã đạt tới cao trào, anh chàng Vạn Niên Thanh mấy lần suýt bị đối thủ đánh cho bị thương. Người xem hò reo tiếp sức, cả sân diễn nồng nhiệt hẳn lên. Thạch Lựu tắc lưỡi lắm bầm:

- anh chàng Vạn Niên Thanh này giỏi vò vĩnh thật, trông kìa, anh ta cứ như trêu chọc người ta để làm trò cười ấy. Ba ông trung niên cỡ này cũng không làm gì được hắn ta.

- Em cũng thấy thế à? - Thạch Báo nói luôn. - Nếu em muốn lên đấu thì phai? cẩn thận đấy! Bố đã dạy em bài liên hoàn kiếm, lúc cần, thì cứ giở đường kiếm hiểm ấy ra.

- Bố dặn bài Liên hoàn kiếm là để phòng thân, không phải để biểu diễn. Bố đã bắt anh thề không bao giờ đưa nó ra trên sân khấu.

- Đến lúc cần thiết mà cũng phải dẫn đo thế kia à?

- Không cần dùng tới bài Liên hoàn kiếm đó, em cũng có thể đánh bại anh ta, anh tin không?

- Cứ phải đợi xem sao đã!

Mấy anh em rì rầm trò chuyện với nhau, trong khi đó cục diện trên sân khấu đã thay đổi hẳn, ông trung niên không chống đỡ nổi nữa, đã chịu thua Vạn Niên Thanh chấp tay vái khán giả, cất giọng trong trẻo:

- Mời các vị nghỉ một lát rồi tiểu sinh lại xin hầu giáo.

Nói xong, anh ta rời sân khấu, đồng thời xuất hiện bóng dáng một cô gái mặt áo ngoài màu phấn hồng, áo trong bằng đoạn trắng, váy hoa màu hồ thủy; hoá ra đây là nàng thiếu nữ mặc

y phục màu ngó sen hôm qua Cô ta đứng giữa sân khấu cười tươi tắn, mặt hoa da phấn, trông càng thanh tú lộng lẫy. Cô cúi chào duyên dáng rồi cất giọng mềm mại:

- Nô gia là Ngân Cô, tuy cũng biết chút ít quyền kiế, nhưng không đáng kể, không dám hiến dâng các vị, Ngân Cô chỉ xin hát hầu các vị vài bài cho đỡ buồn, và cũng để làm dịu bớt sự căng thẳng của đường dao mũi kiếm.

Thạch Báo khẽ thốt lên:

- Ăn nói cũng khá đấy chứ!

Thạch Lựu hàm hàm trợn mắt nhìn anh, không nói gì.

Một môn đệ đẩy cái ghế ra sân khấu, rồi một người khác bê ra một cây đàn, thế là Ngân Cô ngồi xuống ghế bắt đầu biểu diễn. Tiếng đàn réo rắt dồn dập như thác reo suối chảy với một nhịp điệu hào sảng, với những âm thanh trong vắt. Qua đoạn dạo đầu, Ngân Cô bắt đầu vừa đàn vừa hát, thanh điệu không mượt mà uyển mị như các ca nữ cùng thời mà là khảng khái bi hùng:

Đủ sức vật ngã trâu

Dương Châu lòng vương vấn

Không nhà, dân lành phần chí

Chọc họng, hùng anh hết cả cười.

Lúc nhỏ nhà giàu quen uống rượu

Lớn lên sương khói chẳng vương sầu

Trước cửa tán hoè đuổi thu đi.

Qua một khúc nhạc dạo nữa, Ngân Cô lại hát:

Mây gió phong sương đều nếm trải

Hiền nhân rong ruổi tốn ngàn vàng

Võ nghệ bao đường đều biết ca?

Ngô Sở tung hoành há sợ chẳng

Quan trường nửa đoạn màng chi nhi?

Tiếng bắc tiếng chì chỉ rách tai

Bực mình trăm nỗi sao đành chịu

Tức khí từ quan cố hương lai

Lại một đoạn nhạc dạo, càng về cuối lời lẽ bài ca càng hào sảng:

Tĩnh cảnh này nếu truy gốc rễ

Hận trời xa khéo đổ rượu nồng

Khi lá rụng mới biết thu vừa đến

Sợ mưa sa âm ập đổ xuống đầu

Mấy năm trời ngựa phi không nghỉ?

Luận tri tâm hào kiệt đối sầu

Gặp tri âm anh hùng giải sầu.

Nghe đến đây, Thạch Báo bất giác trầm trồ:

- Câu “Luận tri tâm hào kiệt đối sầu, gặp tri âm anh hùng giải

sầu” thật là tuyệt! Tuyệt lắm!

Thạch Lựu lại tròn mắt nhìn anh:

- Anh ba, nếu anh còn khen nữa, em cho là anh đã bỏ gánh hát nhà họ Thạch chúng ta để nhập vào gánh hát nhà họ Vạn đấy.

- Nói gì lạ thế! - Thạch Báo cụt hứng sầm mặt lại. – Em đừng làm ra vẻ nhỏ nhen thế, sống giữa đám nam nhi cũng phải có khí khái của người anh hùng chứ. Bất kể họ có đối địch với mình không, hay thì phải khen hay, dở thì phải chê dở, ăn nói phải có lương tâm chứ!

- Thôi, thôi, anh đúng, anh đúng. - Thạch Lựu nói liền một mạch. - Người ta nói một, anh nói lại mười trong mấy người anh, anh là người lắm lời nhất. Thạch Báo nhìn em gái, không nhin được cười.

- Kìa, em. Nhờ mấy ông anh mà em mới lớn được chừng này đấy.

Thạch Lựu bĩu môi, nhưng không cãi nữa. Trên sân khấu Ngân Cô đã hát hết bài và đã rút vào hậu trường giữa tiếng vỗ tay của người xem. Một hồi chiêng trống inh ỏi cất lên, Vạn Niên Thanh lại lên sân khấu, hai tay nắm vào nhau, cất giọng vang trầm:

- Các vị nghe Ngân Cô hát, tiểu sinh lại xin ra hầu giáo, mời các vị anh hùng hào kiệt trong thiên hạ lên thử một phen. Tiểu sinh Vạn Niên Thanh này lưu lạc các chốn giang hồ, biết rõ thiên địa bao la, đã từng độ sức với nhiều hảo hán, thậm chí những anh hùng nữ phụ, không chịu thua kém bậc mày râu, đời này, thực tâm thỉnh giáo, mong các vị đừng tiếc công

chỉ giáo dùm cho.

Thạch Lựu lại giậm chân tức tối nói ngay:

- Thế này thì có khác gì khiêu khích ta!

Cởi áo khoác, vứt cho Thạch Báo, nàng ẩng ay vào thanh trường kiếm gài ở thắt lưng, đang định lao lên thì bị một giọng nói sắc lạnh phía sau gọi giật:

- Thạch Lựu, đứng lại!

Nàng bất ngờ đứng sững và quay mặt nhìn lại, hoá ra là cha nàng. Ông Thạch Quang Tổ không biết đến đứng sau nàng lúc nào, vẻ mặt nghiêm trang song vẫn hiền dịu như mọi ngày. Nhìn Thạch Lựu, ông lắc đầu bảo:

- Hay nhất con chó có lên đấy.

- Kìa bố! - Thạch Lựu bồn chồn nôn nóng. - người ta chỉ không gọi đích danh chon thôi! Bố định để cho giới giang hồ chê cười con suốt đời hay sao?

- Vậy con lên đi. - Ông Thạch Quang Tổ hất đầu một cái, giọng đầy quyết tâm. - Nhưng hãy nghe bố nói, thắng bại vẫn là lẽ thường trong binh nghiệp, thắng không được kiêu, bại không nên nản. Con bại bố không trách. Nhưng con nhất quyết không được giờ bài Liên hoàn kiếm ra đấy nhé!

- Bố! - Thạch Lựu bực bội. - Hình như bố và các anh đều thấy con có thể đánh bại được anh chàng ấy, sao còn cho anh ta là tay lợi hại? Bố chờ xem sẽ biết!

Chưa dứt lời, nàng tung người nhảy thẳng lên sân khấu. Người xem chỉ thấy một quầng đỏ nhẹ nhàng đáp xuống, rồi tiếp đó là hai luồng kiếm sáng loáng loé lên và một cô gái đỏ

rực như lửa tay cầm đôi trường kiếm đứng trước Vạn Niên Thanh, quát lớn:

- Thạch Lựu có mặt!

Không cần giữ lễ, không làm vẻ khiêm nhường, Thạch Lựu xuất hiện với tư thế hùng dũng và đàng đàng sát khí. Đa phần khán giả đã xem Thạch Lựu biểu diễn mấy hôm trước, lúc này đều reo mừng ầm ĩ. Thạch Lựu đấu với Vạn Niên Thanh, chuyển này chắc chắn phải đặc sắc lắm, cả bãi diễn ồn ào tiếng gào thét. Lúc này, Vạn Niên Thanh mới chú ý nhìn kỹ Thạch Lựu, mày nhướn cao, mắt mở to, má phồng lên, răng nghiến chặt, tuy mặt đầy tức khí nhưng vẫn xinh đẹp mê hồn, trông như một vàng lửa, một quần giáng đỏ, một vàng thái dương đang bốc cháy. Chàng thầm thảng thốt, bất giác nói với mình:

- Hy vọng nàng không phải là...

Thạch Lựu cầm kiếm đứng im, nàng cũng liếc nhìn Vạn Niên Thanh. Một chàng trai cao ráo, anh tuấn, đầy hào khí, dáng đứng như cây xanh trước gió. Nàng hít thở, đang định nói gì, thì Vạn Niên Thanh bước lên trước chấp hai tay vái lạy:

- Cô nương, tiểu sinh xin lãnh giáo!

- Vậy hãy xem đây!

Thạch Lựu cất giọng đáp, đồng thời mũi kiếm của nàng phóng thẳng vào ngực Vạn Niên Thanh. Chàng trở tay không kịp, suýt bị đâm trúng, vội vàng né tránh và quật tay ra sau rút song kiếm, nhưng vừa kịp tuốt khỏi vỏ thì nhát kiếm thứ hai của Thạch Lựu đã nhắm mặt chàng chém xuống. Vạn Niên Thanh thốt kêu lên:

- Khá lắm!

Giờ kiểm lên đỡ, hai thanh kiếm chạm nhau toé lửa. Thạch Lựu thấy chùn tay, nàng biết đối phương chưa dốc sức, so về thể lực, nàng không thể bằng, nên phải nhờ vào sự linh hoạt, khéo léo mới mong giành được phần thắng. Nghĩ thế, nàng tung người quật ra phía sau Vạn Niên Thanh, quát lớn:

- Xem đây!

Mũi kiếm phóng đi, không ngờ Vạn Niên Thanh nhanh hơn đã quay ngoắt người lại, tay này gạt mũi kiếm của nàng còn tay kia cầm kiếm lao thẳng về ngực nàng cùng với tiếng thét lớn:

- Trông đây!

Thạch Lựu cúi người né tránh, đồng thời vung kiếm phạt ngang chân Vạn Niên Thanh. Chàng nhảy lên tránh được, nhưng mũi kiếm phía trên đã sĩa tới, làm chàng lại phải thốt lên:

- Tuyệt vời!

Chàng bắt chéo hai thanh kiếm giá đỡ mũi kiếm của Thạch Lựu, và chỉ cần một cú hất, Thạch Lựu đã cảm thấy người loạng choạng đứng không vững nên vội thu kiếm về và lùi hai bước ra phía sau. Bất chợt cảm thấy có luồng khí lạnh tạt ngang cổ, nàng kịp thời né sang bên, tránh được đường kiếm nguy hiểm của Vạn Niên Thanh. Nàng tung người trở lại, càng đấu càng hăng, lưỡi kiếm của nàng loang loáng, Vạn Niên Thanh chốc chốc lại thốt lên:

- Khá lắm!

Hai người trên vũ đài, thoát tiến thoát lui, bốn lưỡi kiếm giơ lên chém xuống vù vù, trông thật sừng sững. Người xem hò hét, tán dương ầm ĩ. Cuộc đấu mỗi lúc một quyết liệt, một nam một nữ, một đỏ một xanh, bốn cánh tay, bốn lưỡi kiếm. Cuối cùng, chỉ còn thấy một bóng đỏ, một bóng xanh lấp loáng trên sân khấu và bốn thanh kiếm quay tít kín bùng, như bốn đường lửa vây quanh hai cái bóng ấy. Cuộc đấu hay đến nỗi ai cũng trầm trồ xuýt xoa, nhưng tạm thời chưa phân thắng bại.

Tuy vậy, với cái nhìn của người trong cuộc, thì sự cao thấp đã rõ ràng. Vạn Niên Thanh vẫn di chuyển một cách ung dung, nhưng Thạch Lựu đã có phần rối loạn. Trong khi chàng vẫn điều hoà hơi thở thì nàng đã mồ hôi ướt đầm lưng áo và thở hổn hển. Càng đấu, nàng càng tức khí, càng nôn nóng. Đúng lúc mũi kiếm của Vạn Niên Thanh đâm thẳng vào ngực, nàng quên cả lời cảnh cáo của bố, quát to một tiếng và thoát tránh sang bên. Nàng đổi ngay kiếp pháp bằng cách sử dụng bài Liên hoàn kiếm, hia thanh kiếm quay vù vù như gió xoay và xông thẳng vào Vạn Niên Thanh. Ông Thạch Quang Tổ đứng dưới sân khấu thấy thế biến ngay sắc mặt, giậm chân bành bịch và thở dài thườn thượt.

- Thế là hết, đã cảnh cáo nó không được dùng bài Liên hoàn kiếm, con này đáng chết!

Bài kiếm vừa được tung ra, thì Vạn Niên Thanh hình như đã rời chân tay, vấp liên mấy cái, không chống đỡ được. Người xem càng hò hét như điên như dại. Đấu tiếp lúc nữa, Vạn Niên Thanh hoang mang, tay chùng hẳn xuống, lưỡi kiếm của Thạch Lựu đã phóng thẳng vào cánh tay chàng, chỉ nghe “soạc” một tiếng, đoạn tay áo của chàng đã bị Thạch Lựu đâm thủng, chàng vội vàng nhảy ra khỏi vòng đấu, thu kiếm

về, cúi rạp người chào Thạch Lựu:

- Kiểm pháp của cô nương quả tuyệt vời, Vạn Niên Thanh này xin thua, hai mươi lạng bạc sẽ được đưa ra ngay!

Một đồ đệ lập tức bung ra một cái khay, trên đặt hai thỏi bạc mười lạng, dâng lên trước mặt Thạch Lựu. Khán giả dưới sân khấu vỗ tay tán tụng ầm ầm. Thạch Lựu vênh mặt, dương dương tự đắc. Nàng thu ngay hai thỏi bạc không chút khách sáo và liếc mắt nhìn Vạn Niên Thanh. Chàng đứng bên sân khấu khẽ nhủ mày, trợn mắt tự ngắm mình, vẻ buồn bực. Dù sao ta cũng làm cho nhà ngươi bót hung hăng đi. Thạch Lựu nghĩ bụng và không khỏi tủm tỉm cười. Trước nụ cười ấy, Vạn Niên Thanh cúi gằm mặt xuống, trông càng buồn bã. Hà tất phải hạ nhục người ta như thế, Thạch Lựu có phần bất nhẫn, bị đánh bại trước mặt mọi người là nỗi nhục mà bất cứ người anh hùng nào cũng không chịu nổi. Quay người bước xuống sân khấu, Thạch Lựu đầu hơi cúi, niềm vui thắng lợi đã phai nhạt rất nhiều trước vẻ mặt buồn bã của Vạn Niên Thanh.

Vừa đặt chân xuống đất, Thạch Lựu đã bị một người chặn lại.

- Kiểm pháp của Thạch cô nương thật tuyệt vời, xin cho phép tại hạ được bày tỏ lòng cảm phục.

Người ấy cúi đầu vái lậy, Thạch Lựu ngẩng người ngược mắt lên nhìn mới biết đấy là Hắc Sát Tinh hùng đại diệt. Nàng hơi bực mình đứng lại, hỏi:

- Chuyện gì thế?

- Kiểm pháp của cô nương đáng thưởng hai mươi lạng bạc. Được xem những đường kiếm ấy, có mất hai trăm lạng bạc

cũng xứng đáng! Bởi vậy, tại hạ cho người mang năm mươi lạng bạc biếu cô nương coi như món lễ làm quen. - Hắc Sát Tinh vừa cười khì khì vừa dùng mắt ra hiệu cho người hầu đứng phía sau. Tức thì một gã đàn ông tướng mạo hung dữ mang cái túi đựng bạc ra đưa cho Thạch Lựu.

- Thật nực cười! - Thạch Lựu sầm mặt lại. - Tôi lên sân khấu là để thi tài độ sức, chứ không phải biếu diễn cho ông xem để lấy thưởng. Nếu muốn thưởng thì hãy thưởng cho gánh hát nhà họ Vạn có công dựng sân khấu kia kìa.

- Mong cô nương chiếu cố nhận cho! - Hắc Sát Tinh vẫn cười khì khì vừa nhìn thẳng vào mặt Thạch Lựu.

- Không có công, không nhận thưởng! Xin ông lui ra cho tôi đi! - Thạch Lựu cất giọng lạnh lùng, né người đi vòng qua bên cạnh Hắc Sát Tinh. Ông không chặn nàng lại mà chỉ mỉm cười nhìn theo nàng chen lẫn vào đám khán giả.

Nàng tìm đến chỗ các anh trai, nhưng ông Thạch Quang Tổ không còn đứng ở đấy. Thạch Long đưa áo khoác cho em gái, vè mặt nặng nề:

- Bố bảo em về ngay, ông đợi em về có chuyện cần nói.

Thạch Lựu nhìn các anh với vẻ nghi ngờ, Thạch Báo tiếp luôn:

- Vì Liên hoàn kiếm của em mà bố giận lắm!

- Nếu không giờ bài kiếm đó ra... chả lẽ anh muốn em thua hay sao? - Thạch Lựu trề môi.

- Cứ về đi đã! Hay dở thế nào đã có các anh nói đỡ chọ Đằng nào cũng chót nhỡ rồi, biết đâu bây giờ bố bớt giận rồi cũng nên. - Thạch Hồ an ủi.

Thạch Lựu cắn môi im lặng, nàng đưa hai mươi lạng bạc cho các anh rồi cúi đầu theo họ về. Về tới nơi, họ thấy ông Thạch Quang Tổ mặt mày tím tái đang ngồi trên ghế. Vừa thấy Thạch Lựu, mắt ông như nẩy lửa, ông gầm lên một tiếng:

- Thạch Lựu! Quỳ ngay xuống!

Mọi ngày chưa thấy bố tức giận thế bao giờ và cũng chưa lần nào bị bố mắng chửi, Thạch Lựu sợ quá vội quỳ thụp xuống, nàng ầm ức cất giọng run rẩy:

- Bố!

- Bảo mày không được dùng bài Liên hoàn kiếm, tại sao không nghe hử? – Ông Thạch Quang Tổ quát lạc cả giọng.

- Bố ơi! Con không muốn bị thua - Thạch Lựu ầm ức, nàng cảm thấy mắt mình nóng nóng.

- Thuả Mày là đứa không biết xấu hổ. Tao đã phí công dạy dỗ mày từng ấy năm. Mày vẫn tưởng mày thắng hả? Lại còn lấy bạc nén của người tả – Ông Thạch Quang Tổ càng giận. – Mày thua từ lâu rồi con ạ.

- Thuả - Thạch Lựu ngán người ra. – sao thế ạ?

Ông Thạch Quang Tổ chưa kịp đáp thì Toàn đã vào thưa:

- Thưa ông, bên ngoài có một người tự xưng là ông hai Vạn Chi Thanh, chủ gánh hát họ Vạn muốn gặp.

Ông Thạch Quang Tổ biến sắc, cúi đầu giây lát rồi uể oải đứng lên.

- Thạch Lựu đứng dậy đã! Toàn, cậu ra mời ông Vạn Chi Thanh vào đây.

Toàn ra ngoài. Vạn Chi Thanh lập tức bước vào, anh em Thạch Lựu đều nhận ra ông ta Ông ta chính là ông già râu đen cùng đứng xem với Vạn Niên Thanh hôm trước. Ông ta đứng đặc bước qua cửa, tay cầm cái khay, trong khay có cái lập lắc vàng buộc dây đeo bằng tơ màu đỏ. Thạch Lựu nhận ra ngay cái lập lắc ấy là của mình, nàng giật mình đưa tay lên sờ cổ, nhưng không thấy gì cả. Nàng nhớ đến cảm giác thoáng lạnh ở cổ lúc đang thi đấu, hoá ra là lúc ấy cái lập lắc vàng đã lọt vào tay người khác, giờ thủ thuật này ra, anh ta thật chẳng nề mặt mình, đầu óc mình để đâu nhĩ. Thảo nào bố chẳng bảo mình thua từ lâu rồi. Thạch Lựu dương mắt nhìn tấm lập lắc vàng, bất giác lùi lại ba bước. Để cho chủ gánh hát nhà họ Vạn mang lập lắc đến trả, nàng còn mặt mũi nào nữa? Dù có bị đánh bại ngay lúc ấy cũng không nhũc nhĩ bằng lúc này, vậy mà mình còn hí hửng hạ nhục người ta! Hoá ra từ đầu chí cuối, người ta chỉ mang mình ra làm trò cười, có khác gì con khỉ trong tay cha nàng nữa. Thế mà còn dám giờ bài Liên hoàn kiếm ra. Càng nghĩ, nàng càng xấu hổ, càng nghĩ, nàng càng hối hận, càng nghĩ, nàng càng tức giận, càng nghĩ, nàng càng khổ tâm, càng nghĩ, nàng càng đau xót... Đúng lúc ấy nàng nghe Vạn Chi Thanh nói với ông Thạch Quang Tổ:

- Tại hạ đến đây có hai việc. Một là trả cái lập lắc này cho lệnh ái, kéo đồ tư trang của cô nương thất lạc ra ngoài...

Thạch Lựu không buồn nghe Vạn Chi Thanh nói nốt phần cuối; vừa cảm phần vừa xấu hổ, nàng không còn biết chui vào đâu, nên chỉ giậm chân kêu to một tiếng, rồi quay người lao ra cửa. Ông Thạch Quang Tổ gọi theo:

- Thạch Lựu, đứng lại, mày định đi đâu hở?

Nhưng như mũi tên đã bay khỏi nỏ, nàng biến đi mất tích.

- Báo nhi, mày đuối heo lòi cổ nó về đây cho tao! – Ông Thạch Quang Tổ bảo Thạch Báo.

Thạch Báo cũng tức tốc chạy đi.

Lúc này, Thạch Quang Tổ và Vạn Chi Thanh đang đối mặt nhau. Thạch Long đỡ lấy cái khay trong tay Vạn Chi Thanh. Vì Thạch Lựu bỏ chạy nên ông ta chưa nói ra “việc thứ hai”. Lúc này, hai ông chủ gánh hát đứng trước mặt nhau, người này gườm gườm nhìn người kia rất lâu, không ai nói năng gì. Không khí trong phòng hết sức nặng nề, hai anh em Thạch Long, Thạch Hồ không rõ sự thể, cũng thông tay đứng kèm hai bên bố. Cuối cùng, vẫn là ông Thạch Quang Tổ nói trước. Ông chấp tay vái Vạn Chi Thanh và cất giọng trầm lặng, từ tốn, mạch lạc từng từ ngữ:

- Ông hai Vạn, tôi hoàn toàn hiểu rõ mục đích đến đây của ông, trước mặt người ngay thẳng, không thể giấu giếm được. Tôi giấu tên hơn hai mươi năm, cuối cùng hôm nay để lộ tung tích. Ông hai Vạn, chắc hẳn ông là em ruột của đại ca Vạn Chi Lan của tôi, phải không?

- Đúng thế! Tôi chính là em ruột của Vạn Chi Lan. Đồngn thời Vạn Niên Thanh cũng là con trai của Vạn Chi Lan, một đứa con nằm trong bụng mẹ, Vạn Chi Lan chết được sáu tháng mới ra đời. - Vạn Chi Thanh cất giọng trong trẻo rõ ràng, hai mắt lấp lánh chiếu thẳng vào mặt Thạch Quang Tổ.

- Trời! - Thạch Quang Tổ thốt lên. Ông nhìn ra cửa sổ, lẩm bầm như nói với chính mình. - Hồ phụ sinh hồ tử! Có được đứa con ấy, đại ca tôi nhắm mắt cũng yên lòng. – Ông quay lại nhìn Vạn Chi Thanh với ánh mắt thẳng thắn và kiên

quyết. – Thôi được, oan có gốc, nợ có chủ. Ông hai Vạn, ông đã nhận ra tôi và tìm được tôi, ông tính thế nào xin cứ cho biết.

- Ông cũng là người thẳng thắn, tôi nghĩ chỗ này không phải là nơi trò chuyện. - Vạn Chi Thanh vừa đáp vừa nhìn ra cửa sổ.

- Được, ta ra ngoài vậy! - Thạch Quang Tổ đáp, giọng thoải mái. Ông đứng dậy, dẫn khách ra ngoài. Theo bản năng, Thạch Long, Thạch Hồ cũng đi theo và cất tiếng gọi:

- Bố!

Ông Thạch Quang Tổ quay đầu lại, sáng giọng bảo Thạch Long, Thạch Hồ:

- Đứng lại! Cấm hai đứa đi theo! Nghe không?

Hai anh em Thạch Long ngạc nhiên đứng lại, vẻ ngơ ngác, khó nghĩ, lo lắng nhìn theo bố! Ông Thạch Quang Tổ tần ngần như định nói gì với hai con, nhưng cuối cùng không nói, chỉ lắc đầu và bước theo Vạn Chi Thanh. Vừa ra khỏi cửa, cả hai ông già đều lao như bay, loáng cái đã biến mất.

Còn lại hai người, Thạch Long, Thạch Hồ chỉ biết nhìn nhau không ai biết đấy là chuyện gì, điều gì đang xảy ra và sắp xảy ra. Họ ngây người đứng trước cửa sổ chờ đợi, bên ngoài màn đêm đang trùm xuống.

CHƯƠNG 3

Sau khi phóng ra khỏi cửa, Thạch Lựu loa thẳng đến chỗ gánh hát nhà họ Vạn dựng sân khấu, nổi nhục chịu đựng hôm nay khắc sâu vào xương cốt, không bao giờ rửa được trừ khi tìm được Vạn Niên Thanh, đấu với anh trận nữa, dù bị thua hoặc bị chết cũng hơn để lại tiếng chê cười. Đến nơi, nàng mới ngó ra: người trên bãi diễn đã giải tán từ lâu, cái sân khấu mới dựng được một ngày đã bị dỡ đi, Vạn Niên Thanh và Ngân Cô đều không có mặt, chỉ có mấy người giúp việc đang thu dọn và quét tước. Thạch Lựu xồng xộc bước đến, hỏi cậu giúp việc:

- Cái anh Vạn Niên Thanh của các cậu đâu rồi hở?

Thấy Thạch Lựu hùng hổ, cậu giúp việc giật mình, lập cập trả lời:

- Thưa... tôi... không biết ạ.

- Không biết? - Thạch Lựu rút kiếm kề lên vai cậu ta, lông mày dựng ngược, mắt tròn trũng, quát to – Cậu biết hay không biết hở?

- Ôi... Ôi... Xin cô nương tha chết... - Cậu giúp việc rồi rít vì hoảng loạn. - Vạn Niên Thanh đang trong khách sạn Phúc An ở ngoại ô phía đông ạ.

Thu kiếm lại không nói năng gì, Thạch Lựu đến thẳng khách sạn Phúc An nằm cạnh đường cái quan tận ngoại ô, là nơi

vắng vẻ và yên tĩnh. Thạch Lựu đi thẳng vào cửa khách sạn. Người hầu của khách sạn vừa chạy ra nghênh tiếp nhưng chưa kịp nói gì thì Thạch Lựu đã lăm lăm tay kiếm, cất giọng dứt khoát:

- Hãy vào gọi Vạn Niên Thanh ra đây!

Thấy mặt khách đờ đờ sát khí, cậu người hầu không dám hỏi câu nào, đành lập cập chạy ngay vào bên trong. Chỉ loáng sau, Vạn Niên Thanh đã cầm kiếm chạy ra, vừa trông thấy Thạch Lựu, chàng võ lễ, nên chấp hai tay và cau mày hỏi:

- Cô nương có chuyện gì cần gặp tôi thế?

- Không có chuyện gì hết. - Thạch Lựu gào lên. - Bản thân tôi không dám chịu nhận đã dày công luyện tập, còn người là kẻ võ nghệ có nòi. Ta và ngươi sẽ ra ngoài kia giao đấu cho đến lúc kẻ chết người sống mới thôi!

Vạn Niên Thanh càng nhú mày:

- Cô nương, cô cố ý gây sự với tôi đấy hử?

Thạch Lựu chưa kịp trả lời thì Ngân Cô đã từ bên trong chạy ra. Vừa trông thấy Thạch Lựu, lông mày cô dựng ngược lên, không còn vẻ dịu dàng khi đứng trên sân khấu, cô giậm chân quát to:

- Hay lắm! Anh Vạn, anh chưa đi tìm thì cô ta đã đến! – Xông thẳng đến trước Thạch Lựu, mắt Ngân Cô đầy vẻ tức giận và khinh miệt – này, cái cô họ Thạch kia, cô còn dám vác mặt đến đây cơ à. Ngay của đeo trong người mất lúc nào cũng không biết, mà còn dám nhận hai mươi lạng bạc của người khác! Đừng có trơ tráo nữa! Đường kiếm hoa hoè hoa sỏi của

ngươi chỉ đáng mua vui thôi. Ngươi không biết xấu hổ ư? Chỉ cần một ngón tay của anh ta, ngươi cũng đã đổ ngã rồi...

- Câm mồm! - Một tiếng quát vang lên trước cổng, mọi người quay nhìn, hoá ra Thạch Báo đã đuổi kịp em gái. Nghe thấy Ngân Cô đang lăng mạ em mình, anh không nhịn được liền tuốt đao ra khỏi vỏ, quát to – Cái thằng họ Vạn kia! Hôm nay ta với người phải sống một chết. Có giỏi thì ra ngoài kia!

- Tiểu sinh xin sẵn sàng.

Vạn Niên Thanh trả lời và ra khỏi khách sạn, Thạch Lựu ra theo, rồi cả Ngân Cô lẫn Thạch Báo cũng ra luôn, bốn người đi theo một hàng dọc xồng xộc bước đến một khoảng rừng, tới bên một quả đồi nhỏ, bốn phía chỉ lác đác mấy cây thông, địa thế rộng rãi. Thạch Lựu ra tay trước, nòng đâm thẳng mũi kiếm về phía Vạn Niên Thanh. Chàng tuốt kiếm ứng chiến, hai người bắt đầu vào cuộc.

Trong lúc đó, Ngân Cô và Thạch Báo cũng vào trận. Ngân Cô dùng kiếm như Thạch Lựu, còn Thạch Báo dùng đao, cả hai cũng giao đấu quyết liệt làm đất trời tối sầm lại. Lần này Thạch Lựu không giữ gìn nữa, cô dùng Liên hoàn kiếm, chém đâm tới tấp về phía Vạn Niên Thanh. Ai ngờ chàng cũng thay đổi kiếm pháp, ứng chiến một cách ung dung. Thạch Lựu bất giác giật mình vì kiếm pháp của chàng đang dùng cũng là Liên hoàn kiếm. Cô nhớ hồi bố dạy mình, ông vẫn thường nói là bài kiếm gia truyền, chưa ai biết, cho nên không được biểu diễn trước công chúng, sợ lộ ra ngoài. Vậy tại sao Vạn Niên Thanh cũng áp dụng nói? Cô lập tức lộn người nhảy ra khỏi vòng đấu, cất cao giọng quát:

- Khoan!

Vạn Niên Thanh đứng lại, cau mày hỏi:

- Sao thế? Chịu thua à?

- Đừng hòng! - Thạch Lựu chửi thề rồi nhướn mày hỏi. – Anh chàng họ Vạn kia, người hãy nói thực xem tại sao người biết bài Liên hoàn kiếm?

- Người muốn biết thật chứ? - Vạn Niên Thanh chống kiếm, lạnh lùng hỏi lại.

- Người cứ nói rõ đi rồi trận đấu sẽ tiếp tục.

- Vậy người hãy nghe đây. - Vạn Niên Thanh chau mày, vẻ mặt nặng nề và bi thiết. Ngân Cô và Thạch Báo cũng bất giác ngừng đấu. Ngân Cô là người đã biết rõ sự tình, nhưng nàng cũng dừng lại cho Vạn Niên Thanh kể. Cũng như Thạch Lựu, Thạch Báo chưa biết cũng chống kiếm nhìn Vạn Niên Thanh bằng ánh mắt kinh ngạc. Ta cho người biết, hai mươi mấy năm trước, hồi ấy chưa có người, cũng chưa có ta, trong giới giang hồ có hai anh hùng hào kiệt, một người họ Vạn, tên là Vạn Chi Lan, một nữa họ Thạch, tên là Thạch Tổng Toàn. Vạn Chi Lan và Thạch Tổng Toàn kết nghĩa sinh tử, sống cùng sống, chết cùng chết. Hai người có tình cảm tốt với nhau lại đều là người nghĩa hiệp nên kết nghĩa huynh đệ. Cả hai hầu như hoàn toàn ngang nhau về trình độ võ thuật, đều biết cả quyền cước và đao kiếm. Nhất là về kiếm pháp, cả hai đều đặc biệt thích thú học hỏi và nghiên ngẫm, cho nên họ đã sáng tạo ra bài Liên Hoàn kiếm, lấy tên là Vạn Thạch Liên hoàn, đấy chính là bài kiếm ta và người đang áp dụng.

Thạch Lựu đứng ngây ra, chuyện này nàng chưa được biết và cũng chưa được nghe. Bố chưa lần nào kể cho nghe những chuyện đã qua trong giới giang hồ. Cái ông Thạch Tổng Toàn

này hiển nhiên có dính líu đến nhà họ Thạch, nhưng cha nàng chưa bao giờ dă động đến tên người ấy. Nàng vẫn tưởng gia tộc nhà mình là những người chuyên đi biểu diễn các nơi mà thôi. Vạn Niên Thanh hít thở rồi tiếp tục kể:

- Anh em kết nghĩa Vạn Thạch vẫn rất thuận hoà, cùng giữ nghĩa hiệp suốt đời, không ngờ một hôm, hai người trở mặt, đánh nhau rất tọ Vê võ công, hai người không ai kém ai, nhưng khi bước vào độ sức thì vẫn có sự may rủi, trước mũi kiếm xía tới của họ Thạch, họ Vạn không tránh kịp, nên bị trúng vào chỗ hiểm mà chết. Kiếm pháp được sử dụng hôm ấy chín là bài Liên hoàn kiếm.

Vạn Niên Thanh ngừng kể, Thạch Lự dương mắt nhìn chàng trùng trùng.

- Ngươi hiểu rồi chứ? - Vạn Niên Thanh hỏi lại, vẻ đầy buồn khổ.

- Chưa thật hiểu. - Thạch Lự lắc đầu không hiểu.

- Vạn Chi Lan chết, để lại một người vợ, sáu tháng sau sinh được con trai đặt tên là Vạn Niên Thanh. - Chàng cất giọng buồn buồn, ánh mắt sáng lạnh chiếu thẳng vào Thạch Lự. - Nhờ sự dạy dỗ của chú ruột là Vạn Chi Thanh và quyển sách chép tay về bài Vạn Thạch Liên hoàn kiếm của cha ta, ta khổ luyện võ công ngay từ nhỏ, đợi đến khi khôn lớn có thể trả được mối thù cha. Bây giờ ta đã trưởng thành, theo chú ruột và con gái của chú ruột là Ngân Cô đi khắp bắc nam tìm kiếm, cuối cùng mới tìm thấy kẻ thù của bố ta.

Nét mặt Thạch Lự tái nhợt, tuy bụng đã biết rõ, nhưng miệng nàng lại thốt lên một câu hỏi rất thừa:

- Ai vậy?

- Ông ta đổi tên thành Thạch Quang Tổ.

Thạch Lựu hít một hơi rất sâu, bao điều nghi hoặc phút chốc đã trở nên sáng tỏ. Cô gật đầu:

- Cho nên hôm nay trên võ đài, người cố tình buộc ta phải giở bài Liên hoàn kiếm ra phải không?

- Đúng thế, chỉ cần người giở bài Liên hoàn kiếm ra, là ta biết đã tìm đúng kẻ thù.

Thạch Lựu lại thở một hơi rất mạnh, nàng ngược đôi mắt rực lửa, nhìn trừng trừng vào Vạn Niên Thanh cất giọng lạnh lùng:

- Thôi được, đã tìm được bố ta, người định xử thế nào?

- Xin lỗi, phải xin cái mạng của ông ta để trả thù cho cha ta.

- Vậy người hãy lấy cái mạng của ta trước hẵng hay! - Thạch Lựu đánh giọng trả lời và vung kiếm chém xuống đầu Vạn Niên Thanh. Thế là hai người lại lao vào trận đấu.

Trong lúc ấy, mũi kiếm của Ngân Cô cũng lao thẳng vào Thạch Báo, người đánh kẻ đỡ, khó phân thắng bại.

Giữa lúc hai đôi đang đánh nhau dữ dội, sắc trời dần dần tối lại. Mặt trời đã lặn từ lâu, bóng tối lặng lẽ trùm xuống, chẳng khác một tấm lưới khổng lồ trùm xuống ngọn núi, trùm xuống bãi bờ, trùm xuống cây cỏ và cũng trùm xuống những người đang giao chiến. Bóng tối mênh mông, hơi thu nồng đượm, quạ tìm nơi trú lạnh, lá rụng bay lả tả, cỏ hoa lụi tàn, tất cả đều mờ nhòa giữa bóng tối vô biên.

Trong lúc ấy, không ai chú ý tới một toán người đang lặng lẽ tiến về phía họ và chăm chú theo dõi cuộc chiến.

Cuộc đấu kéo dài, Thạch Lựu chống đỡ có phần loạn choạ, nàg thờ phì phò, mồ hôi ra ướt đầ. Đồng thời Ngân Cô cũng thờ dố, tay cũng chùng lỏng xuống, chỉ lát sau, hai chàng đã chiếm được ưu thế.

Chính giữa lúc đó, có người nấp trong chỗ kín hét lên một tiếng:

- Xem đây!

Tức thì một luồng ám khí nhằm thẳng vào gáy Vạn Niên Thanh phóng tới. Đang lúc cuộc đấu nẩy lửa, Vạn Niên Thanh không đề phòng, ám khí lại phóng rất trúng, nên chàng chỉ kịp kêu “ái” một tiếng và ngã ngửa ra phía sau. Thạch Lựu thấy thế ngó người ra thu kiếm về, Vạn Niên Thanh đã nằm ngất xỉu trên mặt đất. Thạch Lựu chưa hết ngạc nhiên thì bỗng lại nghe tiếng quát nữa:

- Xem đây!

Lần này người ngã xuống là Thạch Báo.

Cả Thạch Lựu và Ngân Cô đều đứng ngây ra, lâu sau vẫn chưa hoàn hồn, sau đó họ đưa mắt nhìn quanh và chỉ thấy những bóng cây bóng núi đen sẫm điệp trùng. Rồi từ nơi sâu thẳm của bóng đêm đang có nhiều bóng đen từ bốn phía tiến dần về phía họ như những hồn ma bóng quỷ, lặng lẽ và im lìm... Họ chưa kịp nhận rõ chuyện gì thì những bóng đen đã ập tới, tiếng cười ha hả của một gã đàn ông vang lên, lúc ấy họ mới chợt phát hiện ra mình đã bị bao vây tứ phía.

CHƯƠNG 4

Sau khi Thạch Quang Tổ theo Vạn Chi Thanh ra khỏi nhà, cả hai cùng giữ im lặng. Đi được một đoạn khá dài mà không ai lên tiếng. Thạch Quang Tổ giữ nét mặt lầm lì, còn Vạn Chi Thanh giữ nét mặt đau khổ, họ cứ đi như thế khỏi những đường phố đông người, đến tận bờ sông ngoại ô Trên sông lác đác vài cánh buồm, phía chân trời đỏ rực vàng dương đang lặn, một vài khóm lau lắt lay trong gió thu tàn, mấy con chim nhạn vờ bay trên bầu trời đầy mây trắng.

Hai ông già đứng lại, Vạn Chi Thanh ngược mắt nhìn Thạch Quang Tổ, đến giờ ông mới mở miệng nói trước:

- Ông Thạch, không biết ông đã sẵn sàng chưa?

- Tôi chưa rõ ý ông. - Thạch Quang Tổ chăm chú nhìn Vạn Chi Thanh. - Nếu ông muốn nói cần hành động ngay tại đây thì tôi xin sẵn sàng ứng đối.

- Ông Thạch, - Vạn Chi Thanh uể oải lắc đầu, thần sắc u tối. - Ông nghĩ Vạn Chi Thanh này sức lực được bao nhiêu mà dám hầu giáo Thạch đại hiệp! Hôm nay tôi chỉ có thể dẫn ông đến chỗ thằng cháu Vạn Niên Thanh của tôi, món nợ máu phải do đứa con trai của Vạn Chi Lan đích thân thanh toán! Chỉ có điều...

Vạn Chi Thanh bỏ lưng câu, nhìn ra phía bờ sông như đang nghĩ ngợi điều gì. Nơi ấy có một con nhạn lạc đàn đang kêu thảm thiết giữa bụi cỏ lau. Một con gió thu thổi tới làm lá cây

roi là tả. Con nhận đập cánh như muốn bay lên nhưng bất lực, Vạn Chi Thanh đứng thân người nhìn nó.

- Hoàng hạc bay ngang trời, nửa đường còn rút lại, muốn bay mà không nổi, gọi đàn giọng bi ai. - Thạch Quang Tổ lẩm bẩm đọc bài thơ cổ, ông cũng nhìn con nhận trong bụi cỏ, nét buồn trên mặt càng sâu đậm.

- Ông Thạch! - Vạn Chi Thanh bỗng xúc động gọi to, định nói gì lại thôi.

- Ông hai Vạn, ông không cần nói nhiều. - Thạch Quang Tổ kịp thời ngăn lại, khoe miệng ông hiện rõ nụ cười héo hắt, ánh mắt ông lấp lánh, thẳng thắn, chân tình và trong sáng nhìn thẳng vào Vạn Chí Thanh. - Ông hai Vạn, ý tứ của ông, tôi hoàn toàn cảm thông, con trả thù cho cha là thiên kinh địa nghĩa. Nếu ngại Vạn Niên Thanh trẻ người non dạ, chưa từng trải thì xin ông cứ nghĩ rằng ông già họ Thạch này cũng có thể là cha chú nói, tôi không bao giờ để Vạn đại ca của tôi tuyệt tự.

Vạn Chi Thanh lại cảm thấy bồi hồi, ông chăm chú nhìn Thạch Quang Tổ. Đây đã là một ông già. Thật vậy, cả hai ông đều đã về già, lớp già chết đi, lớp trẻ lên kế nghiệp. Đã đến lúc Vạn Niên Thanh và Thạch Lự làm việc đó. Ông nhìn Thạch Quang Tổ, ông biết ông ấy đã sẵn sàng chết để chuộc lại sai lầm của hơn hai mươi năm về trước. Ông bất giác lùi về phía sau một bước, vẻ kính trọng, chấp hai tay vái Thạch Quang Tổ:

- Thạch đại hiệp, ông đã có lời như vậy, tôi cũng yên lòng lắm lắm.

Thạch Quang Tổ cười thảm thiết:

- Nếu vậy chúng ta còn đợi gì nữa, đi thôi!

Hai người đi về phía khách sạn Phúc An. Bóng tối đã dần dần trùm xuống, màu trời sắc nước đã úa tàn. Cuối cùng không nín nhịn được, Vạn Chi Thanh cất giọng hỏi:

- Ông cho tôi hỏi một câu có được không? Hồi ấy vì chuyện gì mà Thạch đại hiệp và anh cả tôi sinh chuyện với nhau?

Thần sắc Thạch Quang Tổ tối hẩn lại:

- Nói ra có thể ông không tin. Tôi chưa bao giờ chống lại Vạn đại ca Hồi ấy chúng tôi giao đấu với nhau chỉ vì có sự tranh chấp về một chiêu trong Vạn Thạch Liên hoàn kiếm. Đại ca cứ bảo mình đúng, tôi cũng khẳng khẳng cho tôi đúng, cuối cùng quyết định thử nghiệm trên đấu trường, ai ngờ cái trò đao kiếm dù cao thâm đến đâu, cuối cùng cũng có lúc vô tình. Tôi đã chứng minh tôi đúng, đại ca vì thế mà qua đời. Từ đấy, tôi không cầm kiếm nữa mà chỉ là một lão già mãi võ. Ông tưởng tôi sợ họ Vạn tìm tôi để trả thù ư? Không đâu, tôi chỉ thấy buồn khổ và lòng nguội lạnh, cầm kiếm giết chết anh kết nghĩa, tôi còn đáng làm người nữa không? Vì thế, tôi thề không động đến đạo kiếm nữa. Song, từ nhỏ đến lớn chỉ trau dồi võ nghệ, không biết sống bằng nghề gì khác, nên chỉ có mỗi cách dạy con trai con gái vài miếng võ để đưa chúng đi các nơi biểu diễn kiếm ăn. Lại không nỡ để Vạn Thạch Liên Hoàn kiếm mai một đi, tôi mang dạy con gái, chính vì thế mới bị gia đình ông tìm thấy, âu cũng là ý trời. Ông già họ Thạch này con trai con gái đều đã trưởng thành, giờ không còn gì phải băn khoăn nữa.

Vạn Chi Thanh trầm ngâm, điều uẩn khúc này, gia đình ông đâu có biết, lúc ấy người thân của hai nhà đều không có mặt,

sau khi sự việc xảy ra, Thạch Quang Tổ đưa cả gia quyến đi nơi khác, từ đó biệt vô âm tín. Mọi người tưởng đó là hành động bội phản nên coi là hận thù, em kết nghĩa giết anh kết nghĩa, tội này khôn thoát. Do đó, ông bắt Vạn Niên Thanh khổ công tập luyện để báo thù cho bố. Vậy mà... Vậy mà bây giờ... Nhìn Thạch Quang Tổ đầu tóc bạc phơ, mặt mày nhăn nheo... Ông vội kìm bước.

- Sao thế? - Thạch Quang Tổ ngạc nhiên hỏi lại.

- Đã là chuyện nhỡ tay thì còn chấp nhận làm gì nhỉ? Tôi nghĩ...

- Chúng ta đi thôi - Thạch Quang Tổ mỉm cười, một nụ cười rộng lượng, cởi mở - Đẳng nào thì món nợ ấy tôi cũng phải trả. Ông là em ruột của đại ca tôi, tôi gọi ông là chú em được chứ! Chú em ạ, chú đừng để cho tình cảm chi phối. Chú xem, gió thu đã thổi, tôi và chú đều già rồi, còn vui thú được mấy năm nữa? Chú còn nhớ bài từ thu phong chứ? - Thế rồi ông cao giọng đọc - “Thu phong khởi hê bạch vân phi, thảo mộc hoàng lạc hê nhận nam quy... Hoan lạc cực hê ai tình đa, thiếu tráng cơ thời hê nãi lão hà!” - Đọc xong, ông lại cười và nói tiếp - Hờ, tôi mệt mỏi rồi, một ông già mệt mỏi, gần đây, tôi chỉ muốn về quê cha đất tổ.

Thế rồi họ đến được khách sạn Phúc An.

Lúc này, trời đã tối sẫm. Vừa bước chân vào cửa, họ được biết Thạch Lựu cùng Thạch Báo vừa đến đây gây sự. Cả hai ông già đều giật mình thất kinh, không dám phí phạm thì giờ, họ vội vã phóng ra cửa và lần tìm đến các bãi hoang. Ngoại ô đất rộng người thưa, không nghe thấy tiếng đao kiếm và cũng không cả tiếng người. Chỉ có rừng cây rậm rạp, bãi bờ hoang vắng, cùng tiếng gió thu ào ạt. Lựu tìm mọi chỗ, mãi đến lúc

trắng mọc ngang ngọn cây, họ mới tìm thấy Vạn Niên Thanh và Thạch Báo.

Thấy Vạn Niên Thanh và Thạch Báo nằm trên đất, Thạch Quang Tổ và Vạn Chi Thanh tái tê cõi lòng, họ chạy đến nhìn kỹ, thấy cả hai chỉ ngắt xiu chứ không bị trọng thương. Thạch Quang Tổ nhặt mũi phi tiêu dưới đất lên, nhìn Vạn Chi Thanh hỏi:

- Ngân Cô, con gái ông có biết sử dụng phi tiêu không?

- Không. - Vạn Chi Thanh trả lời và nhặt được mũi phi tiêu nữa nằm bên đầu Vạn Niên Thanh. - Hình như hai đứa cùng bị phi tiêu sát thương.

- Cả hai đều bị không nặng, người phóng phi tiêu cố tình nhẹ tay đấy. - Thạch Quang Tổ xét đoán - Nhưng hai đứa cùng trúng ám khí, phi tiêu đều phóng vào gáy. Người sử dụng ám khí hình như bất chấp luật giang hồ. Cần phải kiếm đâu ít nước, phun cho chúng tỉnh lại đã.

May sao nơi này gần sông, hai ông già đi kiếm nước về cứu ngay được Vạn Niên Thanh và Thạch Báo. Hai chàng trở mình đứng lên, ngơ ngác nhìn quanh, chưa hiểu vừa xảy ra chuyện gì. Thạch Quang Tổ hỏi:

- Có chuyện gì thế? Tại sao cả hai đều bị trúng ám khí?

- Ám khí? - Vạn Niên Thanh xoa xoa chỗ đau sau gáy, đưa mắt nhìn và bất ngờ kêu lên - Chết rồi! Chúng bắt mất Ngân Cô rồi.

- Cả Thạch Lựu nữa. - Thạch Báo tiếp lời.

- Ai bắt? - Vạn Chi Thanh hỏi.

- Chưa rõ ai, nhưng chúng có cả một toán cợ Trông đây này!
 - Vạn Niên Thanh nhặt được chiếc hài thêu trong đám cỏ. –
 Đây là hài của Ngân Cô.

- Còn đây là cái trâm gài đầu bằng ngọc của Thạch Lựu! -
 Thạch Báo cũng nhặt được cái trâm cài tóc. - Chắc chắn họ
 chống trả, nhưng vẫn bị bắt mang đi.

Thạch Quang Tổ không nói năng gì, ông cầm hai cây phi tiêu
 xem xét rất kỹ qua ánh trăng, nét trầm tư hiện rõ trên mặt.
 Rồi ông bước đến trước Vạn Chi Thanh, đưa cây phi tiêu ra,
 bảo:

- Ông có thấy cái ký hiệu giống khúc xương này không?

- Có.

- Cái ký hiệu này khiến tôi nhớ tới một nhân vật hai mươi
 mấy năm về trước, tên là Lang quân Hùng Vũ, lại phi tiêu
 Hùng Vũ sử dụng đều in ký hiệu này. Nhưng tuy là dân bá
 đạo, Hùng Vũ chỉ cướp của nhà giàu chia cho người nghèo,
 cho nên tôi và đại ca không đụng chạm đến, việc ai nấy làm.
 Suốt hai mươi năm qua, tôi chưa nghe nói Hùng Vũ xuất hiện
 trong giới giang hồ, nghe đâu ông ta đã chết từ lâu, sao bây
 giờ lại ám khí của ông ta lại xuất hiện? Và tại sao hắn bắt cóc
 con gái của họ Thạch và họ Vạn chúng ta Chả lẽ Hùng Vũ còn
 sống hay sao? Họ cố ý để lại ám khí, lại cố ý mách bảo chúng
 ta ai là kẻ nhúng tay vào việc này, hay có kẻ cố tình như
 chúng ta vào bẫy?

Thạch Báo bỗng nhớ ra điều gì:

- Bố ơi, bố có nghe nói đến cái tên Hắc Sát Tinh hùng đại diệt
 không?

- Hắc Sát Tinh! - Vạn Niên Thanh thốt lên. – Đúng rồi! Đúng hẳn ta!

- Đích thị rồi! - Thạch Quang Tổ gật gù – Có lẽ Hùng Vũ đã chết từ lâu đây là con cháu của hẳn ta thôi.

Vạn Chi Thanh nắm chặt cây phi tiêu, hết nhìn Vạn Niên Thanh lại nhìn Thạch Quang Tổ, do đó chuyện rắc rối chen ngang, họ không nghĩ đến mối thù cũ nữa, Vạn Chi Thanh cất giọng trầm nặng gọi:

- Cháu Thanh!

- Cháu đây, thưa chú. - Vạn Niên Thanh đáp.

- Bây giờ chúng ta không có thời gian báo mối thù xưa, mà phải hợp lực lại để cứu Ngân Cô và Thạch Lựu cháu hiệu chưa?

- Thưa chú, cháu hiệu.

- Vậy ta đi thôi, không thể chậm trễ được nữa. Trước hết hãy tìm Thạch Long, Thạch Hồ đến đây đã, rồi tất cả cùng đi tìm Hắc Sát Tinh. - Thạch Quang Tổ rút qua kẽ răng, rồi ông quay sang Vạn Niên Thanh và nhìn thẳng vào mặt chàng - Về món nợ máu giữa chúng ta, anh có thể tin ở tôi chứ?

Vạn Niên Thanh cất giọng trong trẻo trả lời:

- Tôi tin lời bác.

- Vậy chúng ta cùng đi tìm Ngân Cô và Thạch Lựu trước đã, rồi tôi sẽ trả nợ sòng phẳng cho anh.

Vạn Niên Thanh gật đầu không nói gì nữa.

Dưới ánh trăng, họ vội vã đi theo hàng dọc.

CHƯƠNG 5

Thạch Lựu và Ngân Cô bị giam suốt đêm trong ngục.

Họ không bị cùm trói mà chỉ bị tước vũ khí. Thạch Lựu xem xét buồng giam từng li từng tí, có thể nói đây là căn buồng được xây toàn bằng đá lấy từ núi về. Ngoài cái lỗ thông hơi nhỏ trên trần, tuyệt nhiên không còn kẽ hở nào có thể thoát ra ngoài được nữa. Ngay cái lỗ thông hơi cũng chỉ thò nổi cánh tay, đừng hòng nhô đầu nổi ra ngoài. Cánh cửa đá vừa to vừa nặng, chỉ có đứng ngoài dùng đòn mới bẩy ra được; nàng đã đẩy thử mấy lần mà không hề thấy nó nhúc nhích, cuối cùng mệt bỏ hơi tai, nàng không xem xét nữa mà chỉ ngồi xuống tảng đá góc buồng, im lặng.

Suốt buổi tối, Ngân Cô không nói năng câu nào với Thạch Lựu. Trong lúc Thạch Lựu xem xét buồng ngục, Ngân Cô chỉ hờ hững như không. Đợi đến khi Thạch Lựu thôi không xem xét nữa, Ngân Cô mới đứng lên nhìn ngó kỹ từng bức tường. Thạch Lựu nhìn theo, không nín nhịn được nữa, nàng nói bật ra mồm:

- Đừng hòng trốn thoát.

Ngân Cô nhìn nàng, trong buồng giam có ngọn đèn dầu, trước ánh đèn, Thạch Lựu mặc y phục đỏ nên trông nàng như một quầng lửa đỏ, cái vẻ dữ dằn lúc ban ngày đã biến mất trong mắt nàng. Tự nhiên Ngân Cô ngẫm ngẫm có chút thiện cảm với nàng, cô thôi không xem xét buồng giam nữa và ngồi

xuống một góc khác. Thạch Lựu liếc nhìn Ngân Cô, Ngân Cô cũng liếc nhìn Thạch Lựu, cả hai cùng lặng lẽ nhìn nhau.

Mãi lâu sau, Ngân Cô mới lên tiếng:

- Cậu bảo họ bắt chúng mình để làm gì?

Thạch Lựu nhún vai:

- Để tống tiền, nhưng chúng ta là dân giang hồ, lấy đâu ra tiền. bởi thế lý do còn lại là vì hiếu sắc. Chỉ tại mặt mũi cậu xinh đẹp quá.

- Thôi đi! Mặt mũi cậu xinh đẹp thì có.

Quả thực đấy chỉ là lời khen ngợi lẫn nhau. Thạch Lựu cười thành tiếng và ngoảnh mặt đi. Ngân Cô không hiểu sao cũng đỏ mặt. Cùng bị giam trong nhà đá, cùng chung cảnh hoạn nạn, họ bất giác xua đuổi ý nghĩ hận thù. Ngân Cô bảo:

- Cậu cứ yên tâm, thế nào bố và anh mình cũng đến cứu chúng ta!

- Bố và các anh mình cũng sẽ đến. - Thạch Lựu đáp lại.

- Chỉ lo ho...

Ngân Cô chưa nói hết câu, nhưng Thạch Lựu hiểu ý. Chỉ lo họ mê mải đánh nhau đến mức người còn kẻ mất, không nghĩ đến em gái nữa. Cũng sợ họ trúng ám khí không có cách đến cứu em gái được. Nếu vậy hậu quả thật khó lường. Thạch Lựu bần thần tí cầm lên đầu gối nhìn mãi ngọn đèn dầu, Ngân Cô cũng mặc nhiên không nói gì nữa.

Gian nhà đá vắng lặng, tẻ ngắt, ngọn đèn dầu lặng lẽ cháy.

Vắng vẻ quá, buồn chán quá, Thạch Lựu nhặt hòn đá đập vào tường và bỗng dung cất giọng hát:

Sức bạt núi hề chí bực trời

Không gặp thời hế đành chịu chết

Đành chịu chết hề biết làm sao?

Ư hề ư hề biết làm sao?

Đến lượt Ngân Cô cười khanh khách:

- Cậu tưởng cậu là Hạng Vũ đấy hử?

- Bị nhốt trong nhà đá, vô kế khả thi, chẳng giống Hạng Vũ là gì? - Thạch Lựu trả lời cứng cỏi như con trai.

- Cậu là Hạng Vũ, chắc mình phải là Ngu Cơ mất – Ngân Cô đáp và cũng phớt nhá cất giọng hát:

Gió mạnh về, mây dạt bay

Danh lừng bốn cõi về cố hương

Yên lòng dũng sĩ giữ bốn phương.

- A ha! Cậu biết không? Cậu hát cũng khá lắm! - Thạch Lựu khen.

- Cậu hát hay hơn. – Ngân cô trả lời.

Lại vẫn là những lời tâng bốc lẫn nhau! Cả hai cùng cười. Thạch Lựu và Ngân Cô đều không có chị em ruột từ thuở nhỏ, họ chỉ có anh trai và chỉ sống với anh trai. Bề ngoài đều có cái mạnh mẽ của con trai, nhưng trong tiềm thức vẫn ẩn giấu nét dịu dàng của con gái. Lúc này, vẻ dịu dàng của con

gái đang dần dần trỗi dậy, ngồi trước mặt nhau, cả hai đều có âm giác thân thiết, tri ngộ và quý mến nhau. Tận đáy lòng, người con gái vẫn có một vùng nhạy cảm và dịu hiền, trong giờ phút cùng đau khổ và hoạn nạn này, cái vùng nhạy cảm và dịu hiền ấy được dịp thức dậy. VẬi lại, từ cổ chí kim, người khôn vẫn trọng kẻ khôn, anh hùng vẫn nể anh hùng, đúng như lời bài ca của Ngân Cô đã hát:

Luận tri tâm anh hùng đối sầu

Gặp tri âm tâm anh hùng tán sầu

Lúc này là lúc họ “đối diện với nỗi buồn”, và cũng là lúc họ san sẻ nỗi buồn cho nhau. Cả hai cùng hiểu rất rõ nếu Hắc Sát Tinh đụng đến họ mà không có người đến cứu, thì họ sẵn sàng thà chết chứ không để bị làm nhục. Vì thế, đứng trước cái chết, còn nhớ chuyện cũ làm gì. Họ ngấm ngấm quyết định, trong giờ phút này, nỗi ân oán suốt đời giữa họ với nhau, tạm thời bị gạt sang một bên.

- À, đúng rồi. - Thạch Lựu lên tiếng – Bài hát hôm nay cậu hát trên sân khấu có phải là một đoạn trong Nguyên Khúc không?

- Phải, nhưng mình có sửa đi mấy chữ.

- Cậu học Nguyên Khúc từ lúc còn nhỏ à?

- Phải, từ nhỏ. Còn cậu? – Ngân Cô hỏi.

- Cũng có học. Hồi nhỏ bố mình mời thầy về dạy, nhưng không học được đầu đến đũa. Học đao kiếm thì còn tạm được, còn ca khúc thì cứ học trước quên sau. Nói đến ca khúc, mình rất thích một đoạn trong bài Giặt lụa. Nói rồi, nàng cất tiếng hát:

Dao cung quần tụ tại Giang Đông
 Nuộm nượp ngựa xe uốn tựa rồng
 Giang sơn muôn dặm trong tầm mắt
 Tiếng sáo du dương tựa tiếng lòng
 Cờ sí rợp trời tường mây trôi
 Cao cao dài gấm giữa lưng trời
 Đêm về tường ngủ nơi cung điện...

Thạch Lựu vương người dựa vào tường, lại nói:

- Cậu có nhớ đoạn Qua sông trong bài Hồng Phất chứ?
- Sao lại không nhớ? – Ngân Cô lập tức hát:

Đức dũng nảy nòi từ lúc nhỏ,
 Hàn, Bành tài lược nhất xưa nay,
 (Hàn Dũ, Bành Tổ)
 Can qua bổng chốc ủa nhau tới,
 Yên khí dăng đầy, há trở tay.
 Ngắm kiếm mấy hồi, tưởng như mơ,
 Qua sông ẩn tích đợi thời cơ!
 Thạch Lựu gõ đá bắt nhịp và hăng hái hát tiếp:
 Hạc lẳng trời rộng đấu chim bằng

Nấu ruột thờ dài có biết không

Lệ sầu lã chã bay theo gió

Kiểm cung đủ cả cũng bằng không

Ngân Cô càng hào hứng, cùng hòa thanh với Thạch Lựu:

Sức lực nổi như cồn

Roi tùy tay người giữ,

Công đáng đức lư đồng,

Tài năng thật đặc dụng

Mặc người trần chê bai.

Cất tiếng hát, cả hai đều cảm thấy hào khí bùng bùng, tinh thần phấn chấn. Họ quên chuyện bị giam trong nhà đá, quên hai người anh sống chết thế nào, quên cả nỗi lo lắng về tương lai tiền đồ của mình và cũng quên luôn cả hận thù ngày trước. Dù sao các cô cũng mới chỉ là hai cô gái mười bảy, mười tám tuổi, tính tình còn trẻ con, mê chơi dao nghịch kiếm, không biết vờ vĩnh, cả hai cùng ca hát vui vẻ, người hát kẻ đáp, càng hát càng hăng, càng hát càng cao giọng.

CHƯƠNG 6

Trong lúc Thạch Lựu và Ngân Cô hát hò trong ngục đá, Thạch Quang Tổ và Vạn Chi Thanh dẫn ba anh em nhà họ Thạch cùng Vạn Niên Thanh tìm đến sào huyệt của Hắc Sát Tinh.

Nó nằm tại vùng ngoại ô, xa Trấn Đông Vân, chiếm cả một vùng rộng lớn, có nhiều trang trại, được ông ta đặt tên là Ngoa. hồ sơn trang, nhưng dân địa phương gọi đây là Hắc Hùng sơn trang. Hắc Sát tinh chuyển đến trấn Đông Vân này đã hơn chục năm, ông ta có mấy cửa hàng cửa hiệu, nhưng hành tung của ông ta bí ẩn, bất thần. Nghe đồn có mấy vụ giết người là do ông ta gây ra, nhưng kẻ bị giết thường là phú hào ác bá hoặc bọn lục lâm đạo tặc, nên ông ta không bị truy cứu rầy rà. Ông ta nuôi dưỡng nhiều tay lục lâm cao thủ, những kẻ ra vào Hắc Hùng sơn trang thường là những kẻ quái dị, cho nên người ta mới bàn đến chuyện “gấu” biến hình và cố ý kính nhi viễn chi, cố tình tránh né.

Vậy mà lúc này Thạch Quang Tổ dám kéo bạn và con xông thẳng đến tận nơi. Trên đường đi đã tính toán kỹ là sẽ theo đúng luật giang hồ, trước mềm sau rắn. Thạch Quang Tổ trọng nề bố đề của Hắc Sát Tinh vốn cũng là một “võ lâm khác đời”, không muốn đột nhập thẳng vào nhà, hưởng hồ nếu phải xô xát, thương vong khó lòng lường được. Bởi thế, ông định là cứ đàng hoàng đến gặp, dùng lời lẽ thẳng thắn đòi họ phải trả Thạch Lựu và Ngân Cô, đây là thượng sách, nếu không thì buộc phải dùng đến võ thuật.

Từ xa đã trông thấy đèn đóm sáng rực trong Hắc Hùng sơn trang, tưởng như ban ngày, hoặc đang có hội hè đình đám. Đám Thạch Quang Tổ cảm thấy phấp phồng, tuy bụng không nói ra, nhưng cả đám đều rào bước. Khi đến được cổng sơn trại, họ đều giật mình ngạc nhiên, hai bên cổng treo lủng lẳng đầy đèn, nhưng xung quanh không có bóng người, cổng vẫn mở toang, cả đám ngơ ngác nhìn nhau, Vạn Chi Thanh bảo:

- Bác Thạch, theo bác trong chuyện này liệu có mưu ma chước quỷ gì không?

- Theo tôi, bắt đầu thế này là có chuyện. Thạch Quang Tổ trầm ngâm, rằng nghiêng ken kết. - Thế này càng hay. Chúng ta cứ tiến thẳng vào thôi!

Họ cùng đi vào, ngang qua dãy bể cạn, bốn phía đều không có bóng người, cả trang viên như một ngôi thành bị bỏ hoang. Sau đó, họ vào đến ngôi nhà chính của Nga. Hồ sơn trang.

Trong ngôi nhà lớn cũng không có một ai, mà chỉ có ánh đèn ánh nến sáng trưng, bốn xung quanh đều có đèn thấp sáng trên tường, cả gian phòng lớn đều rực rỡ. Trên lối ra vào cửa kê một chiếc bàn to, bên trên đặt một tờ giấy hồng khá lớn với hai hàng chữ bay bướm:

“Kính cẩn nghênh đón

Thạch đại hiệp và Vạn đại hiệp cùng đến thăm”.

Thạch Quang Tổ và Vạn Chi Thanh nhìn nhau. Thạch Quang Tổ quay mặt ngắm khắp gian phòng, tất cả đều lặng lẽ như tờ, không một tiếng động nhỏ. Thạch Quang Tổ chấp hai tay, gọi to:

- Xin mời chủ nhân ra tiếp kiến!

Tiếng ông vang vọng khắp nhà, vẫn không chút hồi âm, thứ tĩnh lặng rợn rợn ấy gây cho người ta cảm giác rất lạ. Đột nhiên, Vạn Niên Thanh reo to:

- Trông kìa!

Chàng chỉ về phía bức tường gian đại sảnh, có án thư nằm chính giữa, mọi người giật mình trước tiếng reo to của chàng, vội nhìn cả theo. Họ nhìn thấy hai cây trường kiếm còn nằm nguyên trong bao, được đặt trên án thư Họ chạy xô đến nhìn và nhận ra ngay đó là của Thạch Lựu và Ngân Cô, lẽ nào cả hai đều bị hại rồi sao? Lòng họ tự nhiên đau buốt. Nhặt hai thanh kiếm lên, họ phát hiện thấy bên dưới hai thanh bảo kiếm, còn có một bức thiếp hồng, dưới ánh đèn nế, những nét chữ trên tấm thiếp rất rõ ràng:

Vạn Thạch hai nhà có nữ nhi,

Cả hai cùng xinh đẹp cực kỳ,

Lựu Hoa trông rực hồng như lửa,

Ngân Cô sắc đẹp đố ai bì.

Hai nhà cũng lại có con trai,

Phượng hoàng dũng mãnh chẳng thua ai,

Bao năm ôm mối thù khắc cốt,

Thách nhau đọ sức thử ai tài.

Để cứu giai nhân thoát hiểm nguy,

Phi tiêu mấy mũi phóng liền đi,

Chim hoàng cứu được còn chim phượng

Trợ giúp giai nhân chẳng mất gì.

Thù xưa nợ cũ đã tàn phai,

Duyên nghĩa bi sinh vẫn còn dài,

Xoá sạch thù xưa cùng nợ cũ,

Gắn bó duyên ương kéo phí hoài.

Tiếng thơm truyền tụng khắp thế gian

Thiên cổ lưu danh mãi tên vàng...

Người đẹp hiện giờ nhốt nơi nao,

Cửa đá bấy ra có đường vào

Lấy gì cảm tạ người mai mối?

Bài Liên hoàn kiếm thế chân vào.

Đọc hết tám thiếp, mọi người ngo ngác nhìn nhau, không nói được lời nào. Nét chữ trên thiếp được viết bay bướm, mềm mại như mây bay suốt lượn, chữ nào cũng sống động, có hồn như đang nhảy múa. Ý nghĩa của tám thiếp thật rõ ràng minh bạch: mong hai nhà xóa bỏ hận thù, kết bạn trăm năm. Còn Hắc Sát Tinh nhúng tay vào chuyện không đâu này, chỉ cốt cho bài Vạn Thạch Liên hoàn kiếm không bị mai một đi. Thảo nào cả hai mũi phi tiêu đều được phóng nhẹ tay không gây nguy hiểm đến tính mạng. Hóa ra ông ta chỉ nhằm cứu hai cô gái khỏi vòng nguy hiểm để đừng mang nặng lòng thù oán nhau đời đời kiếp kiếp. Cái ông Hắc Sát Tinh này quả là có ý tốt. Vạn Chi Thanh nhìn Thạch Quang Tổ rồi lại nhìn Vạn

Niên Thanh. Còn Vạn Niên Thanh từ lúc đọc được tấm hồng thiếp, cứ đứng thần người tại chỗ, đáng vẻ bối rối, mắt mờ nhòa, nhìn đăm đăm vào tấm thiếp như cố nghĩ điều gì.

Vạn Chi Thanh cất tiếng gọi:

- Niên Thanh!

- Dạ, cháu đây thưa chú - Vạn Niên Thanh giật mình bừng tỉnh.

Vạn Chi Thanh hỏi:

- Cháu nghĩ thế nào?

Vạn Niên Thanh bất giác đỏ bừng mặt, không hiểu sao, trước ý chí báo thù lúc ấy, chàng chỉ cảm thấy tấm thiếp hồng, ánh đèn nền đỏ rực đều biến thành bộ trang phục màu hồng trên người Thạch Lựu, còn mình thì tâm trí phiêu diêu bồng bềnh không bờ bến giữa cái bóng hồng hồng như lửa của nàng. Mãi lâu sau, chàng mới vật vờ trả lời:

- Chú bảo sao con xin nghe thế, tùy chú!

- Cháu Thanh, chú phải nói để cháu rõ, - Vạn Chi Thanh chăm chú nhìn Vạn Niên Thanh tiếp – Chú đã hỏi Thạch đại hiệp, cái chết của bố cháu hồi ấy là do độ kiếm với Thạch đại hiệp rồi bị nhỡ tay, chứ không phải cố ý tranh toán nhau vì phản trắc. Cháu thừa biết, trong võ lâm, chuyện lỡ tay là thường, không giống với chuyện giết nhau mà sinh ra thâm thù.

- Ôi, thật thế à?

Vạn Niên Thanh hỏi lại, trong giây lát, cả sự kinh ngạc và niềm vui cùng bày ra nét mặt, chàng chẳng khác gì chàng vừa

trút được gánh nặng, không sao nói được lòng mình đang ngọt ngào hay cay đắng. Vạn Chi Thanh chỉ liếc nhìn những biểu hiện trên mặt cháu cũng đủ hiểu: từ cổ chí kim, thực nữ vẫn đi đôi với quân tử. Ông lại nhìn Thạch Báo, lòng không thể không nghĩ đến con gái mình, nó đã mười bảy tuổi, việc trăm năm phải nghĩ đến là vừa. Nhìn Thạch Báo mày rậm mắt to, dáng vẻ oai hùng tuấn kiệt. Trên đời này còn gì phải đạo hơn anh hùng kết bạn trăm năm với người đẹp? Ông bất giác không kìm được niềm vui, nhìn Thạch Quang Tổ nói:

- Bác Thạch, bác có chấp nhận lời đề nghị của Hắc Sát Tinh hùng đại diệt: biến hận thù thành giao hảo không?
- Ôi, đệ! - Thạch Quang Tổ lập tức tiếp lời - Nếu được Niên Thanh làm con rể, tôi còn muốn gì hơn nữa?
- Vậy thì? - Vạn Chi Thanh định nói gì lại thôi.
- Tôi có ba đứa con trai, tùy đệ chọn.
- Thì tôi chọn cậu ba.

Thạch Báo mừng rỡ nhìn đi nơi khác; nghĩ đến Ngân Cô, tài sắc vẹn toàn, chàng quả không biết nói thế nào cho phải. Không biết diễn đạt lòng mình thế nào, chàng chỉ chép miệng một cái và vái lạy Vạn Chi Thanh:

- Nhạc phụ đại nhân tại thượng, xin người nhận lễ của đứa con rể này!

Chàng vừa quỳ xuống thì Vạn Niên Thanh đứng không vững nữa, cũng quỳ xuống trước mặt Thạch Quang Tổ. Thạch Quang Tổ vội giơ hai tay ra đỡ, đột nhiên lệ tràn ra khoé mắt, giọng ông nghẹn ngào, buồn buồn:

- Có ngày thế này, đại ca của tôi dưới tuổi vàng cũng yên lòng nhắm mắt.

Nghĩ đến người cha đã quá cố, Vạn Niên Thanh cũng rơm rớm nước mắt. Mọi người lặng lẽ đứng im, buồn vui lẫn lộn, bàng hoàng như trong mộng, toàn bộ sự việc diễn ra mau lẹ đến mức này, thật chẳng ai lường trước được. Mọi người đều quên cả mục đích đến đây, và đồ đàn như tỉnh như mê Cuối cùng; Thạch Long ho lên một tiếng, nhắc nhở mọi người:

- Chúng ta đang tìm Thạch Lựu cơ mà?

Đọc lại tấm hồng thiếp một lần nữa, họ biết chắc hai cô gái đang bị nhốt trong nhà đá, nên họ bắt đầu sục sạo về phía sau nhà.

Ra sau ngôi nhà chính, họ phát hiện thấy ngọn núi đá và lập tức nghe thấy tiếng hát văng vẳng vọng ra. Giọng hát vui vẻ, hăng say và mềm mại, đúng giọng hát của Thạch Lựu và Ngân Cộ Mọi người nhìn nhau hết sức kinh ngạc, Thạch Bảo bảo:

- Bị giam sao họ vui vẻ thế nhỉ?

Vạn Niên Thanh thấy cái lỗ thông hơi trên tường đá có ánh đèn hắt era, chàng tranh bước lên trước vài ba bước, cúi xuống ghé mắt nhìn vào và bất ngờ reo lên một cách kinh ngạc:

- Đúng rồi! Họ đang ở dưới ấy! Không hiểu sao hai cô lại thân mật vừa gõ đá vừa ca hát vui vẻ như thế chứ?

Đến khi tìm thấy chỗ mở cửa, rồi cánh cửa đá được mở ra, họ thấy hai cô gái thân mật như hai chị em ngồi hát với nhau:

Ít ai sống được đến bảy mươi,
 Mười năm thơ dại bỏ đi rồi
 Lại trừ mười năm già lắm lắm
 Còn tròn có năm chục tuổi thôi
 Năm chục chia đôi nửa để ngu?
 Còn hăm nhăm nữa sống trên đời
 Nếu không vương buồn chi hết
 Lại sớm lao vào chuyện ăn chơi
 Nốc rượu, vầy hoa nhìn thiên hạ.
 Chơi cho hoa bướm đến rã rời
 Rượu nồng chấp cho hồn bay bổng
 Giấc ngủ thiên thu mặc kẻ cười.

Có lẽ những lời ca này làm họ bồi hồi xúc động, cũng có thể do cuộc đời giang hồ sương gió, lần mò kiếm ăn khắp nơi, nhưng xét đến cùng không phải là kế sinh nhai lâu dài, nên hai gia đình họ Vạn họ Thạch phải vĩnh viễn rời bỏ giới giang hồ, không ai thấy tung tích họ đâu nữa.

Nghe nói, sau đó họ trở về với nghề làm ruộng.

Cũng nghe nói, Thạch Lựu kết hôn với Vạn Niên Thanh xong, tình cảm vợ chồng bền chặt như keo sơn, họ thương yêu nhau trọn đời, trọn kiếp.

Cũng lại nghe nói, hôm ở Ngọa Hồ sơn trang họ không gặp

ông chủ trại kỳ lạ là Hắc Sát Tinh. Trước khi rời khỏi nơi ấy, họ để lại quyển Vạn Thạch Liên hoàn kiếm và một tờ thiếp như sau:

Ngọa hổ sơn trang

Anh hùng giấu mặt

Gửi lại sách kiếm

Giúp người lừng danh

Ngựa hay từ cô?

Tráng sĩ tương phùng

Xin chó ngằn ngại

Tung hoành bốn phương

Thật vậy, nghe nói sau này tên tuổi Hắc Sát Tinh chấn động bốn phương, ông ta trở thành một “Hắc Sát Tinh” thực thụ. Vì thế, phàm những kẻ “hắc tâm” nếu gặp người anh hùng hiệp khách này đều bị “giết sạch” không chút kiêng tay.

Hết